

DEN DANSKE *Stjerne*

NR. 9
SEPTEMBER 1965
114. ÅRG.

DEN *danske* **STJERNE**

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 9

SEPTEMBER 1965

114. ÅRG.

Indhold:

»... vejen, sandheden og livet«	195
Præsident David O. McKay fylder 92 år	197
Fra missionens præsidentskab	198
At undervise i evangeliet i hjemmet	199
Templet i Schweiz har 10 års jubilæum	203
Den danske missions historie	Midtersiderne
Hjælpeforeningen	205
Søndagsskolen	205
Genealogisk forening	208
Månedens spørgsmål	209
Vær ikke uden tro, men tro – på dig selv	210
G.U.F.-Stævnet	210
Præstedømmet	212
Primary	213
Personlige nyheder	213

Forsidebillede:

Præsident David O. McKay

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er i Danmark kr. 13,00 pr. halvår, kr. 25,00 for et helt år, i udlandet \$ 3,00 pr. halvår, \$ 5,00 for et helt år. I løssalg kr. 2,50 pr. nummer.

Betaling kan i Danmark ske gennem postgiro 333.38 til

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F. Telefon (01) 34 24 55

R. Earl Sorenson, missionspræsident, ansvarh. redaktør

Mary W. Kaiser, redaktør

Annoncer: Jørgen W. Schmidt

»...vejen, sandheden og livet«

af *Præsident David O. McKay*

»Hvordan kan vi kende vejen?« spurgte Tomas, da han sad sammen med sine medapostle og deres Herre ved bordet efter nadveren den mindeværdige nat, da Herren blev forrådt, og Kristi guddommelige svar var: »Jeg er vejen og sandheden og livet.« (*Johs. 14:6*). Og det er han. Han er kilden til vor trost, vort livs inspiration, ophavsmanden til vor frelse.

Hvis vi ønsker at kende vort slægtskab med Gud, går vi til Jesu Kristus. Hvis vi vil kende sandheden om sjælens uuddelighed, har vi et eksempel på det i Frelserens opstandelse. Hvis vi ønsker at lære det ideelle liv, som vi skal føre blandt vore medmennesker, kan vi finde et fuldkomment eksempel i Jesu liv. Hvad vore ædle ønsker, vore høje aspirationer, vore idealer under enhver fase i livet end er, kan vi se hen til Kristus og finde fuldkommenhed. Når vi derfor søger en standard for moralsk mandighed, behøver vi blot at gå til Manden fra Nazaret og i ham finde alle de dyder, som skal til for at skabe det fuldkomne menneske.

De dyder, som forenede sig om at skabe denne fuldkomne skikkelse, er sandhed, retfærdighed, visdom, gavmildhed og selvbeherskelse. Selve hans tanke, hans ord og hans gerninger var i harmoni med guddommelig lov og derfor sande. Forbindelseslinien mellem ham og Faderen var bestandig åben, så den sandhed, som »hviler på åbenbaring«, altid var kendt for ham. Hans retfærdighedsideal kan sammenfattes i formaningen »Gør mod andre, som du vil andre skal gøre mod dig«. Hans gløbskab var så bred og dyb, at den indbefattede menneskes veje og Guds hensigter. Apostlene kunne ikke altid forstå betydningen og dybden af nogle af hans enkleste udtalelser; de lovkyndige kunne ikke fange ham eller få overtaget over ham i en diskussion eller en strid; de største lærere var kun elever i hans nærhed. Enhver handling, som er nedskrevet om hans korte, men begivenhedsrige liv, var præget af den godhed, som omfatter næstekærlighed og kærlighed. Hans selvbeherskelse, enten den viste sig i hans magt over lyster og lidenskaber, eller i hans værdighed og holdning, når han stod overfor sine forfølgere, var fuldkommen — var guddommeligt.

Hvad er nu Kirkens lærdomme angående disse dyder og alt, hvad de omfatter? Hvis Kirken undlader at skabe mænd, undlader at nære moralsk mandighed, så er der ingen grund til dens eksistens, og dens foregivende af at være Kristi Kirke er en farce.

»...sandhed«, siger Profeten Joseph gennem inspiration, »er kundskab om tingene, som de er, som de var, og som de skal blive;

og hvad der er mere eller mindre end dette, er den ondes ånd, som var en løgner fra begyndelsen.

Sandhedens ånd er af Gud...« (*L. & P. 93:24-26*).

Han siger videre, at intet menneske modtager en fylde af sandhed »uden at holde hans bud«. Her har vi altså, blot med disse ord, givet ikke blot en definition på sandhed, men også måden, hvorpå vi kan opnå den.

Intet menneske kan være en sand sidste dages hellig og ikke elske sandheden. At være sand er en fundamental lærdom i Kirken. Når vi standser op for at tænke på, hvad dette betyder, begynder vi at blive klar over, hvilket vigtigt element ved karakteropbygningen sandheden er. Et menneske, som er sandt, er oprigtigt, er samvittighedsfuld, er hæderlig i hele sin handling måde, er trofast til at opfylde sine forpligtelser, er troværdig, er flittig til at udføre sin pligt; han er sand mod sig selv og derfor mod sine medmennesker og mod sin Gud.

Retfærdighed er at »yde enhver hans skyldighed, ret eller fortjeneste.« For at være retfærdig må man altså nødvendigvis være ærlig, fair og upartisk, man må være respektfuld og ærbødig. Det er umuligt at et menneske at være retfærdig og på samme tid være uærbødig eller respektløs, for hvis man er uærbødig eller respektløs, er man uretfærdig ved ikke at yde respekt og ærbødighed, når det fortjenes.

Alle Kirkens lærdomme råber imod uretfærdighed, og fordømmelsen er strengest overfor den, som undertrykker sin broder. Medlemmerne formanes til at bruge deres myndighed på retfærdig måde, for »...himlens kræfter kan ikke kontrollere eller bruges uden ved retfærdighedens grundsætninger.« (*Ibid., 121:36*).

»Lad dit hjerte være fuldt af kærlighed til alle mennesker og til troens egne, og pyd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.« (*Ibid., 121:45*).

Ærlighed, som er indbefattet i retfærdighed, er den første dyd, som er omtalt i den trettedne trosartikel. Den er »grundlagt på de første principper i det menneskelige samfund,« og den er grundprincippet i moralsk mandighed. Det er umuligt at forbinde mandighed med ærlighed. »For at være retfærdig overfor sig selv og overfor andre, må man være ærlig overfor sig selv og overfor andre«. Dette betyder ærlighed i tale så vel som i handling. Det betyder at undgå at fortælle halve sandheder så vel som usandheder. Det betyder, at vi er ærlige i vore handlinger — når vi køber så vel som når vi sælger. Det betyder, at en ærlig gæld aldrig kan blive ulovlig, og at et menne-

skes ord er bedre end hans gældsbevis. Det betyder, at vi vil være ærlige i vor handlemåde overfor Herren.

»... søg flittigt og lær hinanden visdoms ord, ja, søg visdom af de bedste bøger, søg lærdom ved læsning og ved tro.« (*Ibid.*, 109:7). Således lyder den befaling, der er givet til denne generation gennem Profeten Joseph Smith. Man kan blive klar over den fulde betydning af den, når vi ved, at menneskets evige frelse, Guds største gave til mennesket, er afhængig af hans kundskab, thi »det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed.« (*Ibid.*, 131:6).

Visdom er den rette brug af kundskab og omfatter dømmekraft, sondringsevne, klogskab, diskretion, studium.

Gavmildhed er i sin fuldeste betydning summen af moralske fortrin og omfatter enhver dyd. Det er det motiv, som får os til at gøre godt imod andre — som fører os til at leve vort liv for Kristi skyld.

Al slags venlighed, selvfornægtelse, hengivenhed, tilgivelse, næstekærlighed og kærlighed udspringer af denne guddommelige evne.

Et godgørende menneske er venlig og sand mod sin familie, er aktiv for det gode i sit land, og er en trofast arbejder i Kirken.

Selv om dyderne sandhed, retfærdighed, visdom og gavmildhed er store dyder, synes de dog ikke så praktiske og henvender sig ikke så meget til det daglige liv som dyden selvbeherskelse. Ja, selv om disse elementer på sand mandighed ikke erhverves ved, så bliver de i det mindste tilkendegivet ved selvbeherskelse. Det er lige så umuligt at tænke sig moralsk mandighed uden selvbeherskelse som at skille solskin fra dag.

Selvbeherskelse betyder at styre og regulere alle vore naturlige lyster, ønsker, lidenskaber og tilbøjeligheder, og

der er intet, der giver et menneske en sådan karakterstyrke som følelsen af selvovervindelse — erkendelsen af, at han kan få sine lyster og lidenskaber til at tjene sig, og at han ikke er deres tjener.

Hvor meget denne dyd omfatter kan man bedst forstå ved at nævne andre dyder, som omfattes af den. Nogle af disse dyder er: mådehold, tapperhed, munterhed, ædruelighed, uafhængighed, tålmodighed, kyskhed, afholdenhed, styrke, håbefuldhed, tolerance, lydighed og renhed.

Men i vore anstrengelser for at udvikle sand mandighed, må vi anerkende Kristus som vejen, sandheden og livet. Han ikke alene ejede sandhed, retfærdighed, visdom, gavmildhed og selvbeherskelse og lærte andre dem, men han praktiserede dem også. Og heri ligger hemmeligheden ved menneskelig styrke: at gøre det, som man ved er det rigtige. Et menneske kan ikke i sandhed tro på Gud og Jesus Kristus, på deres guddommelighed, almægtighed og magt, hvis han daglig overtræder deres lærdomme og befalinger.

Hvad vi behøver i dag er et anvendelsens evangelium — det evangelium, som forkyndes gennem ædle gerninger, som behersker opmærksomheden og respekten, selv hos fjender. Kristi liv var den sande mandigheds liv. Kristi evangelium peger på, hvordan det opnås; Kirken er et ideelt middel til at udvikle det; men sand moralsk karakter kan kun opnås ved at hver enkelt daglig praktiserer de dyder, som ikke alene giver karakter, men også lykke og evigt liv.

David O. McKay

DEN DANSKE STJERNE **sender de bedste tanker** **og ønsker til**

Præsident David O. McKay

i anledning af
92-årsdagen den 8. september

Præsident David O. McKay

fylder 92 år

Den 8. september fylder præsident David O. McKay 92 år, og i den anledning bringer vi følgende artikel, som er et uddrag af bogen *Greatness in Men*, og blev offentliggjort i *Improvement Era* for maj 1932, og er skrevet af Bryant S. Hinckley.

«Store mænd er enhver nations ædlest ejendele».

David O. McKay er en leder. Han har en udefinerlig, fascinerende personlig charme, som vækker venskab og straks sikrer en munter og uvilkkartlig god atmosfære. Tolerant, genial og oprigtig opretholder han, uden anstød, de højeste standarder i sit eget liv og vinder andres tillid. Han har, i en lykkelig forening, de fundamentale karakteregenskaber, som ligger bag ved evnen til at være leder med succes. Verden skylder godt lederskab mere end nogen anden enkelt faktor sin fremgang og karakteropbygning, og når det gælder unge mennesker, bliver det straks mere vidtrækkende og betydningsfuldt. Han er en fremragende leder for unge mennesker.

Den lederevne, der symboliseres ved piskeslag, når aldrig de kilder, hvorfra der udspringer den højeste og bedste lydighed. Den kan aldrig skabe det ædelmodige svar, som vækkes ved en appel til sjælens højere og finere følelser. David O. McKay er en tekniker til at skabe denne højere og finere appel. Hans strålende mod, hans stærke og bøjelige intellekt, hans idealisme, hans venlige, men ridderlige holdning overfor de ringeste, føres i at give ham den magiske magt, som fremkalder det bedste, der findes i en. Det er strålerende at træffe ham — man går fra ham og føler sig lidt bedre og renere end man var...

Hvad er nu kilden til hans indflydelse, hemmeligheden ved hans strålende ledelse? Stil dette spørgsmål til hans nærmeste venner, og de vil svare — hans kærlighed til menneskeheden, hans menneskelighed. Han har et strålende og modtageligt sind, en stærk vilje og et stort og følsomt hjerte. Han er en klar og elegant skribent, en tiltalende og overbevisende taler, en indtagende ægtefælle, en

ridderlig leder, en elskelig mand, som man altid kan have tillid til. Man stoler på ham — hans loyalitet er uovertruffen. Han sigter aldrig en ven og er stor nok til at elske synderen, medens han hader synden. Dette giver ham en opløftende magt, som kun kommer til ædle sjæle. Han har et virkeligt stort hjerte, en dyb og vedvarende sympati, en lidenskabelig kærlighed til menneskenes sjæle — allesammen egenskaber, som verden har så stort behov for.

En anden hemmelighed ved hans succes er hans fine og uangribelige karakter. Han lever over dagliglivets tåge og tumultur. David O. McKay har aldrig gjort noget lavt eller dårligt; han er aldrig uretfærdig overfor sine medmennesker. Han har hele sit liv levet på et højt moralsk plan og er steget til åndelige højder, som kun meget få mennesker når, og inspirerer samtidig alle dem, der omgiver ham, til at klatre mod de samme højder.

David O. McKay har udført mange gode ting og har sagt mange smukke ting, men på en eller anden måde er han finere end noget han nogensinde har sagt eller gjort. Bag ved alle hans strålende gerninger, op over alt hvad han har udført, ligger charmen ved hans vindende personlighed. Værdig og smuk af udseende, sympatisk og gndefuldt i manerer, venlig, oprigtig, ægte og fredselkende, men når nødvendigheden kræver det modig i handling, frygtløs som forsvar for det rette, tapper i kampens time, blid og sympatisk i trængslens time, stærk efter sandheden, retskaffenheden, renheden og retfærdigheden, er han altid og allevegne en gentleman.

(Fra *Improvement Era*, september 1963).

Livets fryd udspringer af en ren samvittighed.

(Af et persisk digt)

Fra missionens præsidentskål

Den 8. september i år bliver Præsident David O. McKay 92 år. Denne store mand, som har været Præsident for vor store Kirke siden 1951, har altid været et eksempel for sit folk på alle måder. Hans opførsel overfor sine medmennesker, hans arbejde for Kirken, hans kærlighed til alle og især til børn, hans respekt, kærlighed og venlighed overfor sin hustru og sin øvrige familie, har skabt stor kærlighed og respekt for ham blandt Kirkens medlemmer og også blandt dem, som ikke er det. Billedet på forsiden af denne måneds *Stjerne* er hans yndlingsbillede, og vi gengiver det til ære for ham og i respekt for ham.

For Præsident McKay er der ikke noget andet, der har været af større betydning end familiens enhed og hjemmet, at vi lærer vore børn sande og rigtige principper. Jeg vil gerne citere nogle få tanker, som han har nedskrevet angående dette: »...at forældrene, som har børn i Zion erkender deres forpligtelse til at lære deres børn 'at forstå... og at bede... og at vandre oprigtigt for Herren'. Og atter, at vi indtrængende bliver ved at understrege, at ingen succes kan erstatte fejl i hjemmet.

Vi opfordrer indtrængende forældrene til at samle deres familie om sig, og instruere dem i sandhed og retskaffenhed og i familiekærlighed og loyalitet. Hjemmet er basis for et retskaffent liv, og intet andet redskab kan tage dets plads, eller opfylde dets funktioner. Problemerne i disse vanskelige tider kan ikke løses bedre på noget andet sted, ved nogen anden mellemkomst, ved noget andet middel,

end ved kærlighed og retskaffenhed, og ved forskrift og eksempel og hengivenhed mod pligten i hjemmet.

Må I være velsignet i undervisningen af, omsorgen for og i at drage nær til jer dem, som Gud har betroet jer, og i at tage vare på jeres egne. Når I gør det, vil kærlighed i hjemmet og lydighed mod forældrene forøges, og tro vil udvikles i Israels ungdoms hjerter, og de vil vinde magt til at bekæmpe den ondes indflydelse og fristelser, og vælge retskaffenhed og fred, og være sikret en evig plads i vor Faders familiekreds.

Gud styrer denne Kirke. Vær sande imod den. Vær sande mod jeres familier, loyale mod dem. Beskyt jeres børn, vejled dem, ikke med vilkårlighed, men ved at være et venligt eksempel på en fader, en kærlig moder, og dermed bidrage til styrkelsen af Kirken ved at ære jeres præstedømme i jeres hjem og i jeres liv.«

Vi opmuntres herigennem til at undervise vore børn på rette måde af en Herrens Profet. Må jeg tilføje, at vi bør leve op til evangeliets lærdomme og Kirkens standarder, og også lære vore børn det. Ikke ved at rationalisere og føre standarderne ned til vort niveau, men ved at hæve os selv til evangeliets standarder og niveau. Ved at gøre dette kan vi arve Guds Rige. Hvis vi ikke går fuldstændig ind for dette, vil vi komme til kort.

Må Herren velsigne os i vore anstrengelser for at virkeliggøre og forstå dette yderst vigtige råd og sætte det i virksomhed.

R. Earl Sorenson,
missionspræsident

Se ikke til fristelsen, og du vil have ro i sindet.

(Kinesisk ordsprog)

At undervise i evangeliet i hjemmet

(Tale af ældste Harold B. Lee ved præstedømmets møde ved Generalkonferencen, lørdag den 3. oktober 1964)

I eftermiddag for en uge siden tilbragte jeg en dejlig time i Præsident McKays kontor, hvor vi drøftede det emne, som han ønskede jeg skulle tale om ved præsentationen af, hvad han sagde vore ledere har talt om i halvtredsindstyve år — betydningen af at undervise i evangeliet i hjemmet. Han pegede på, at dette ville være noget af et emne at fremføre ved præstedømmemødet i aften.

Med en så god tråd eller vejleder til det, som jeg kan sige, syntes jeg det ville være klogt at tage et tilbageblik for at finde tråden til det vore ledere har tænkt på i denne halvtredsindstyve-årige periode og samle op af fortidens visdom som en vejleder for vore planer for nutiden så vel som med henblik på fremtiden.

Jeg synes det ville være mest passende at begynde denne gennemgang med atter at give Dem det, som De har hørt bekendtgjort og som fremføres ved den officielle præsentation af nogle af vore håndbøger, nemlig brevet fra det Første Præsidentskab, som for nogle få år siden i virkeligheden lagde grundvolden og viste den retning, som samordningsprogrammet skulle tage. Og så mente jeg, at jeg måske igen skulle læse et par afsnit, så De kan følge den plan, hvorved samordningen udvikler sig. Jeg citerer fra dette brev:

»Hjemmet er grundvolden til et retskaffent liv, og intet andet redskab kan tage dets plads eller opfylde dets vigtige funktioner; det yderste hjælpeorganisationerne kan gøre, er at hjælpe hjemmet med dets problemer, og give særlig hjælp og bistand, hvor det er nødvendigt, så at hjælpeorganisationerne ved at hjælpe hjemmet udmærket kan betragte folks hjemmeliv som bestående af tre perioder, den første fra fødslen til tolv års alderen eller barnhedsperioden, derefter ungdomsperioden fra tolv år og op til begyndelsen af tyverne, og endelig den voksne periode fra begyndelsen af tyverne til livets afslutning.

Vi føler, at hvis alle Kirkens læseplaner blev betragtet ud fra det fordelagtige punkt af hvad vi kunne betegne som det samlede formål med hver eneste af disse (præstedømmets kvorummer og hjælpeorganisationer), ville det skabe en sådan sammenligning og begrænsning af emner og fag, som udarbejdes i de forskellige kurser i hjælpeorganisationerne, at det ville tjene til at opbygge effektiviteten i hjælpeorganisationerne selv ved udførelsen af de formål, som ligger bag deres skabelse og funktion.

Vi vil derfor anbefale broderne i den øverste præstedømme-komité at påbegynde et udtømmende, andægtigt studium og drøftelse af hele dette emne, med samarbejdshjælp fra hjælpeorganisationerne selv, så Kirken kan høre den allerstørste host ud fra den hengivne tro, intelligens, dygtighed og kundskab, som vore forskellige hjælpeorganisationer og præstedømmekomiteer yder. (p. 82—83, april-konferencen 1963).

Det var slut på citatet.

Efter disse instruktioner blev der nævnt fire vigtige faktorer ved udviklingen af en effektiv samordning. For det første må vi sørge for, at hele arbejdet med samordningen er at styrke hjemmet og yde hjemmet hjælp med dets problemer, og give det særlig hjælp og bistand, når det er nødvendigt.

For det andet må præstedømmets styrke anvendes i sin fulde udstrækning indenfor det samlede ansvar hos præstedømmets kvorummer, således som det klart er fremsat i åbenbaringerne.

For det tredje må vi se på de formål, som ligger bag skabelsen og formålet med hver af hjælpeorganisationerne.

Og for det fjerde, at formålet med alt hvad der gøres, først og fremmest er at opbygge en kundskab om evangeliet, en magt til at udsprede det, en styrkelse af troen, vækst, og et stærkere vidnesbyrd om evangeliets principper blandt Kirkens medlemmer.

Jeg vil nu blot give Dem en hurtig oversigt over den fremgang, som har været indtil nu. Vi har forsøgt at fortsætte som en Samarbejds-Komité på en ordentlig og logisk måde ved at anbringe præstedømmets kvorummer således som Herren har vejledet os i sine åbenbaringer; og for det andet at give styrke til hjemmet på de måder, som jeg om lidt skal fremsætte, således som de er blevet godkendt af det Første Præsidentskab og de Tolv; og for det tredje, ved en fælles samordning af læseplanerne og aktiviteterne i alle organisationerne, præstedømmet, hjælpeorganisationer, institutter og seminarier. Denne sidste fase er nu på sit endelige udviklingsstadium for at kunne blive fuldstændig gennemført.

Et af kravene ved dette fuldstændig koordinerede program i Kirken er at få vore ledere blandt General-autoriteterne, generalbestyrererne, samt stavenes, missionernes, wardenes og grenenes autoriteter til at »tænke« samord-

ning gennem disse tre af himlen ordnede institutioner i stedet for at mere sig med en bestemt komité af en eller anden slags til en bestemt aktivitet eller instruktion, som udmærket kunne have været omfattet af grænserne for de fuldstændigt samordnede pligter indenfor præstedømmet, hjemmet og hjælpeorganisationerne.

Vi har været vidne til en tendens til i nogle tilfælde at bruge Hjemmelærer-Samordningsprogrammet, for eksempel, som »syndebuk« for nedgang i arbejdet i de forskellige organisationer i forhold til tidligere tal, og nogle ville have os til at tro, at det er Hjemmelærerprogrammet, som har været årsag til denne nedgang i sammenlignings-statistikker.

Hver leder indenfor hjælpeorganisationerne og præstedømmet i Kirken har lov til at udtale sig om hver organisations arbejde med Hjemmelærerne for at sørge for, at hvert medlem af Kirken får den opmærksomhed, som der er behov for.

Den virkelige fejl ligger i mange tilfælde hos den leder, som ved det månedlige rådsmøde i wardet skulle have hjulpet med til at fuldkommengøre den mest virkningsfulde samordning mellem deres særlige organisation og hjemmelærerarbejdet. Vi beder alle vore ledere huske på dette, når disse programmer føres ud i livet.

I alt dette erkender vi, at vi må undersøge og atter undersøge med tålmodighed og langmodighed, indtil man til fulde forstår grundbegreberne for samordning og til de er indført i hvert ward, hvert præstedømmekvorum og hver hjælpeorganisation, med det resultat, håber vi, at hver General-autoritet, og stavs- og missions-autoritet vil få øjnene op for de muligheder, der ligger i et koncentreret arbejde indenfor Kirkens organisation som et magtfuldt svar på de problemer, som plager den verden, vi lever i.

Og nu igen en udtalelse og oplæsning af de grundsætninger, som altid er nødvendige til vor lærdom om Herrens værk, idet vi begrænser os til de områder, hvor præstedømmets kvorummer må gå i spidsen. Først har vi ved omhyggelig læsning af åbenbaringerne fundet følgende:

»Eldernes, præsternes, diakonernes og medlemmernes pligter i Kristi Kirke: En apostel er en ældste, og det er hans kaldelse at døbe ...

At lære, forklare, formane, døbe og våge over kirken ... Præstens pligt er at prædike, lære, forklare, formane, døbe og forrette ved uddelingen af den hellige madver.

At besøge medlemmerne i hjemmene og formane dem til at bede lydeligt og i løndom og til at opfylde alle deres huslige pligter ...

Læreren's pligt er bestandig at våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem ... og burde altid hjælpes i menigheden af diakonerne, når det er nødvendigt. (L. & P. 20:38, 42, 46, 47, 53 og 57)«.

Efter at Herren havde givet disse ligefremme instruktioner sluttede en af de store åbenbaringer om præstedømmet med denne store formaning, som De bør være fortrolig med:

»Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.

Den, der er lad, skal ikke agtes værdig til at stå i sit kald, og den, der ikke lærer, hvad der er hans pligt og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at beholde sin plads ...« (L. & P. 107:99-100).

Hjemmelærerarbejde betyder altså »at våge over kirken«, som skriften har defineret det. Missionærarbejde er blot hjemmelærerarbejde til dem, som endnu ikke er medlemmer af Kirken, og Hjemmelærerarbejde er hverken mere eller mindre end missionærarbejde til Kirkens medlemmer.

Hovedansvaret for missionærarbejdet er givet til Halvfjerdernes kvorummer, hjulpet af det aronske præstedømme. Hele vort liv har vi hørt, at kvorummer af halvfjerdens en dag skulle kaldes ud som kvorummer til at forkynde evangeliet, og nogle af os troede, at det betød til et eller andet fjernt land. Den dag er nu, da Halvfjerdernes kvorummer bliver kaldt som kvorummer, hvor hvert medlem af Halvfjerdernes kvorum kan være optaget af en eller anden fase af missionærarbejde. Vi husker atter, hvad Herren sagde: at de Tolvs Råd skulle kalde på Halvfjerdserne, når de havde brug for hjælp til at udfylde de forskellige kaldelser til at prædike, forkynde og administrere evangeliet i stedet for alle andre. Dette må ikke fortolkes sådan, at det forhindrer den følelse, at hvert medlem af Kirken skal være en missioner. Missionærplanen kalder på de hellige, at de fuldtud skal samarbejde som deres ledere kræver af dem og går i spidsen med. I stave, som for øjeblikket kun har få halvfjerdser, må andre bære af præstedømmet kaldes til disse vigtige missionærpligter.

For jeg forlader dette emne, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på den kendsgerning, at vort aronske præstedømme har fået en meget vigtig plads i de åbenbaringer, hvor Herren sagde til os:

»Tag derfor dem med jer, der er ordineret til det mindre præstedømme, og send dem i forvejen, så de kan træffe foranstaltninger for forsamlinger og berede vejen og afholde møder, hvor I ikke selv kan være til stede.

Se, således opbyggede mine apostle i fordums tid min kirke for mig.« (L. & P. 84:107, 108).

Og det bliver nu det Aronske Præstedømmets Ungdoms-Missionærkomité: en præst, en lærer og en diakon, med biskoprådet i spidsen for det aronske præstedømme, hjulpet af pigerne i den tilsvarende alder. De skal nu indrullere og, skal jeg sige, gøre propaganda for deres venner og bringe dem ind i Kirkens aktivitets-programmer.

Og med hensyn til det genealogiske arbejde, husker vi Profeten Josephs ord: »Det største ansvar i denne verden, som Gud har pålagt os, er at søge efter vore døde.« (Profeten Joseph Smiths Lærdomme). Og så har Herren i en stor åbenbaring sagt:

»Den store og vigtige hemmelighed i hele sagen, hele emnets sumnum bonum, ligger nu for os og består i at få det hellige præstedømmets magt. Thi den, der har fået disse nøgler, har ingen vanskelighed ved at få kundskab om det, der angår menneskenes børns frelse, både de dodes og de levendes.« (L. & P. 128:11).

For at få en effektiv forbindelse med præstedømmet er højpræsternes grupeledere i hvert ward blevet bestemt til at være rådgivere for det genealogiske arbejde. Selv om alle kvorummer har ansvar for det genealogiske arbejde, hvi-ler ledelsen og koordinationen i wardet på biskoppen og højpræsternes grupeledere. De melkisedekske præstedømme-kvorummer er netop nu optaget af i deres kvorumklasser at studere, hvor deres plads er i det genealogiske program.

Med hensyn til Velfærdsprogrammet anvender vor Kirkes medlemmer og vi det nu på præstedømmets kvorummer, akkurat som Kong Benjamin erklærede i sin tid, idet han sagde: »... ønsker jeg, at I skal dele jeres gods med de fattige, hvert menneske efter sin evne, så som at give de sultne at spise, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring, både åndelig og legemlig, i forhold til deres trang.« (Mosiah 4:26).

Selv om alle kvorummer skal deltage, har den store styrke af Kirkens ældsters kvorummer atter her fået overdraget specielt den rådgivende koordinering i Kirkens Velfærd under ledelse af biskoppen.

Vi går nu over til en samordnet læseplan og aktiviteterne i Præstedømmets Kvorummer: Som jeg har sagt Dem, er grundbegreberne i dette program allerede blevet forudbestemt — hvad der skal undervises i, de emner, der skal undervises i fra tre års alderen op til de allerældste voksne, og den almindelige plan er allerede blevet godkendt. Vore komiteer arbejder nu på et fuldt koordineret program til det Første Præsidentskab. Det er vort håb, at dette vil være fuldført i løbet af det næste års tid.

I alle disse studier har vi aldrig ladet de ansvar ude af vort sind, som Herren har lagt på forældrene i hjemmet, når vi skal undervise vore børn. Og så husker De, hvad Herren sagde:

»Og læt om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånd's gave gennem håndspåleggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.

Thi dette skal være en lov for Zions indbyggere og i alle dens organiserede stave.

Og når deres børn er otte år gamle, skal de døbes til deres synders forladelse og modtage håndspåleggelse.

De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffet for Herren.

Og Zions indbyggere skal også holde sabbatsdagen helig.

Og Zions indbyggere skal også ihukomme deres arbejde, eftersom de er bestemt til at arbejde i al troskab; thi den lade skal ihukommes for Herren.« (L. & P. 68:25—30).

De instruktioner, som jeg har henvist til og som Præsident McKay talte om, blev givet for omkring halvtredsindstyve år siden nu. Jeg læste fra et brev, sendt ud til Kirken i 1915 og underskrevet af Præsident Joseph F. Smith, Anthon H. Lund og Charles W. Penrose. Men jeg tænker det er noget lignende det, som Mark Twain sagde om vejret: »Vi taler så meget om vejret, men det ser ikke ud til, at vi gør noget ved det«. Nu har vi talt en masse om familiehjemmeaftener, og det er den bekendtgørelse, der blev gjort, og efter at jeg har givet Dem dette, vil jeg fremsætte nogle få kommentarer og derefter skilsere det program, hvorigennem vi nu skal give styrke til forældrenes undervisning af familien, i hjemmet. Følgende er et citat fra brevet:

»Vi tilråder og opfordrer indtrængende til at indføre en »Hjemmeaften« over hele Kirken, på hvilket tidspunkt fædre og mødre kan samle deres drenge og piger omkring sig i hjemmet og lære dem Herrens ord... Denne »Hjemmeaften« bør være helliget til bøn, afsyngelse af sange og salmer, instrumentalmusik, skriftstedlæsning, familieemner, og især til instruktioner om evangeliets principper og de etiske problemer i livet, så vel som børns pligter og forpligtelser overfor forældrene, hjemmet, Kirken, samfundet og nationen.«

Og til dem, som ville føre denne familietime eller -aften ud i praksis, gav Præsidentskabet denne forjættelse:

»Hvis de hellige adlyder dette råd, lover vi, at store velsignelser vil være resultatet. Kærlighed i hjemmet og lydighed mod forældrene vil vokse. Troen vil udvikles i Israels børns hjerter, og de vil vinde kraft til at bekæmpe de dårlige indflydelser og fristelser, som omgiver dem.«

Vor søndagsskole-organisation har hjulpet med til at understrege dette vigtige ansvar gennem artikler i The Instructor og gennem et program, som de har givet titlen »Efterlevelse af evangeliet i hjemmet«.

Vor Primary-organisation har haft, hvad de har kaldt »Primary's samarbejde med hjemmets«, hvor de lektier, der

undervises i i Primary, bringes med ind i hjemmet, i det håb, at de skal blive en del af Familie-hjemmeaftenen.

Præsident Joseph F. Smith sagde følgende, da han udtalte sig om forældrenes ansvar for at undervise deres børn:

»Overlad ikke jeres børn til specialister i disse sager, men undervis dem ved jeres egen forskrift og eksempel, ved jeres kaminlid. Vær selv en specialist i sandheden. Lad vore møder, skoler og organisationer være supplement til vor undervisning og opvåkning i hjemmet, i stedet for at være de eneste eller ledende lærere. Ikke ét barn ud af hundrede ville fare vild, hvis hjemmets atmosfære, eksempel og undervisning var i harmoni med sandheden i Kristi evangelium, således som det er åbenbåret og lært til de sidste dage hellige.« (Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, p. 302).

Om den samme sag sagde Præsident Wilford Woodruff:

»Det er en af de største velsignelser, Gud nogensinde har givet børn, at de har haft forældre, som havde de sande principper med hensyn til deres himmelske Fader, frelse, evigt liv, og var kvalificerede og i stand til at undervise deres børn i dem og gøre det til en tradition, så de kan blive kvalificerede til at opfylde formålet med deres skabelse. Nialtalfems ud af hundrede børn, som af deres forældre har lært principperne ærlighed og retskaffenhed, sandhed og dyd, vil overholde dem livet igennem.« (*Discourses of Wilford Woodruff*, pp. 266—268).

Og så fra Præsident Grant:

»Jeg har hørt mænd og kvinder sige, at de ville lade deres sønner og døtre vokse op til modenhed, for de søgte at undervise dem i evangeliets principper, at de ikke ville prope evangeliet i dem i deres barndom, før de var i stand til at forstå det. Når jeg hører mænd og kvinder sige dette, tror jeg de mangler tro på evangeliets principper og ikke forstår det, som de skulle. Herren har sagt, at det er vor pligt at undervise vore børn i deres ungdom, og jeg foretrækker at tage Hans ord for det, hellere end ordene fra dem, som ikke adlyder Hans befalinger. Det er åbeligt at forestille sig, at vore børn vil vokse op med kundskab om evangeliet uden undervisning... Jeg kan vide, at evangeliet er sandt, og det samme kan min hustru, men jeg vil gerne sige til jer, at vore børn vil ikke vide, at evangeliet er sandt, med mindre de studerer det og selv får et vidnesbyrd om det. Forældre bedrager sig selv, når de forestiller sig, at deres børn vil være født med kundskab om evangeliet.« (Heber J. Grant, *Conference Reports*, April 1902, pp. 79—80).

I løbet af det næste år vil der blive taget bestemte skridt for at styrke forældrenes hænder ved udførelsen af disse store gudgivne formaninger om at lægge vægt på undervisning af evangeliet i hjemmet. Det første skridt, der vil blive taget, vil være at give hvert forældrepar et sæt lektier, en for hver uge i det kommende år, så de kan lære evangeliet til deres familie i hjemmet. Da vi talte om hyppigheden af dette, var vi ikke vis på, om én hver uge, eller tre om måneden, eller to om måneden, eller én om måneden ville være det mest ønskværdige, men vi henleder Deres opmærksomhed på dette. Jeg har studeret de foreslåede lektier, som præstedømmets kvorummer skal studere om emnet: hvad faderens ansvar er for at undervise i evangeliet i hjemmet. Hjælpeforeningen skal undervise i en lignende lektie en gang om måneden i Hjælpeforeningen for mødre. Da jeg læste disse foreslåede lektier blev jeg klar over, at jo flere af disse ugentlige hjemmelektier vi kan få belært om i hjemmet, jo bedre vil vi være i stand til at samordne med præstedømmets instruktioner og Hjælpeforeningens lektier.

Nu antager vi, at der vil blive nogle valgfri aktivitet, og vi beder overhovederne for vore hjælpeorganisationer om i Kirkens tidsskrifter måned for måned i det kommende år at offentliggøre forslag til passende aktiviteter for hver aldersgruppe de repræsenterer — Primary for små børn, G.U.F. for de unge, Søndagsskolen for både gamle og unge, og Hjelpeforeningen først og fremmest for mødre. Tiden er nu kommet, da General-autoriteterne har bestemt at samordne og samarbejde alle disse kræfter under præstedømmets ledelse, og vi bekendtgiver derfor et nyt program, der er bestemt til at hjælpe forældrene med undervisningen af evangeliet i hjemmet. Dette program, »Undervisning i og efterlevelse af evangeliet i hjemmet«, skal indføres over hele Kirken i januar 1965. Som eksempel er de fire første lektier for Primarybørn følgende:

»Jeg er min himmelske Faders barn«.

»Jeg er min himmelske Faders barn med særlige gaver fra ham«.

»Jeg er min himmelske Faders barn — hans arving«.

»Som barn af min himmelske Fader har jeg ret til at bede til ham«.

Som jeg har sagt vil det melkisedekske præstedømmes lektier blive givet overalt i hele året 1965, og er bestemt til at hjælpe fædrene og alle andre bærere af præstedømmet i Kirken til at blive bedre fædre og ægtemænd. Hovedemnet for disse lektier er »At ære præstedømmet i hjemmets«. Som eksempel er de ti første lektier følgende:

»Hvorfor Kirken har indstiftet et familie-hjemmeaften-program«.

»At studere skrifterne«.

»At udføre den opgave angående programmet, som er stillet til præstedømmets møder«.

»Aktiviteter skitseret i hjemmeprogrammet«.

»Den evige familie er en af de vigtigste midler til at opnå varig glæde«.

»Familien og den patriarkalske orden«.

»At sørge for muligheder og de rette omgivelser for de åndelige børn af vor himmelske Fader, som skal komme til denne jord«.

»At lære Jesu evangelium til børns«.

»En grundlæggende samfundsenhed«.

»At indrette sig efter hinanden på tilfredsstillende måde i ægteskabet«.

Jeg stødt på en af de lektier, som er udarbejdet for Hjelpeforeningen, hvor de vil lære mødrene, hvad deres rolle er ved undervisningen i evangeliet i hjemmet, og fandt denne temmelig interessante betragtning:

»Hvor ofte har vi ikke i de forløbne år hørt en sidste dages hellig morder sige: 'Jeg vil ønske, at min mand kunne have hørt diskussionen idag. Havde han gjort det, er jeg sikker på, at han ville have tænkt anderledes om et bestemt problem vi har i vort hjem.' Det er en realistisk betragtning, at med vidt forskellige synspunkter kan den ene af forældrenes anstrengelser gøre den anden af forældrenes anstrengelser til intet, somtider til stor skade for de personer, det drejer sig om, og for de problemer, som skal løses. Som eksempel har de to første lektier i Hjelpeforeningen titlen: 1. »Introduktion til undervisning af evangeliet i hjemmet«, 2. »Den evige familie«.

Fædre og mødre vil blive belært samtidig, og hjemmelærerne vil ved deres besøg i medlemmernes hjem i december 1964 forklare det nye program og vil overrække forældrene dette lektiehefte om Familie-hjemmeaftenen. Yderligere instruktioner og forslag vil blive givet til hjemmelærerne i løbet af 1965, så de kan være til nogen hjælp for forældrene i styrkelsen af hjemmenes forhold.

For at indføre dette program, er det nu foreslået, at

ved et af de første præstedømmemøder, som kan afholdes efter denne Generalkonference, skal der udføres et program for at introducere Familie-Hjemmeaftenprogrammet for præstedømmet i hver stav i Kirken, og vi har nu forslag til et program, som vil blive sendt til Dem for at give Dem forslag med hensyn til hvad programmet kan bestå af.

Små at indføre programmet i hvert ward har vi udarbejdet en film om Familie-Hjemmeaftenprogrammet, som er til rådighed for hvert ward eller stav i Kirken, og gennem staven til hvert ward i Kirken. Hovedformålet med filmen vil være at forklare Familie-Hjemmeaftenprogrammet, at give forældrene interesse, så de bliver interesseret i at indføre programmet, og at vise forældrene måder, hvorpå de kan udføre programmet i deres egen familie, og så videre.

Disse lektier kan så tilpasses, og der vil blive fremsat forslag, så de kan passe til hvert alderstrin i hjemmet.

Efter at have sagt så meget vil jeg nu gerne slutte med at henlede opmærksomheden på, hvad Herren har sagt:

»Hvor længe kan rindende vand forblive urent? Hvilken magt kan standse himlene? Mennesket kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Missourifloden i dens løb eller vende strømmen i modsat retning, som hindre den Almegtige i at udgyde kundskab fra himlen over de sidste dages helliges hoveder.« (L. & P. 121:33).

Vi har opdaget nogle interessante kendsgerninger ved vor Mormon-Pavillon på Verdensudstillingen i New York: at den største styrke ved pavillonen som et missionærprojekt ikke ligger i malerierne, ikke i billedhuggerarbejderne, ikke i filmen, men i præsentationen af de missionærer, som har Guds præstedømme og den vidunderlige ånd, som vore missionærer har.

Når De går ud i morgen, så se mod øst, lige under de vestlige tårne på det store Salt Lake Tempel og se en tegning af Den Store Bjørn (Karlsvognen), som peger mod Nordstjernen, hvad Truman O. Angell i en artikel i Millennium Star sagde skulle symbolisere for Kirken, »at gennem Guds præstedømme kunne de fortale fine veje«. Må hvert medlem af præstedømmet huske dette ansvar.

Jeg var til stavs-konferencen i Boston for nogle uger siden. Vi indsatte en ung pilot, som havde tjuvt i luftstyrken som kampflyver, som rådgiver i stavspræsidentskabet. Hans ansvarsfølelse gjorde et stærkt indtryk på mig. Han sagde noget, som jeg gerne vil indprente lederne over hele Kirken. Han sagde: »Jeg er meget bange for dette ansvar nu som medlem af stavspræsidentskabet, fordi jeg har lært, at det farligste af alle hjælpemidler i trafikken er et fyrtårn, der er væltet, fordi så mange mennesker er afhængige af det til at lede sig og som sikkerhed.«

At have en leder, som fejler, et »væltet fyrtårn«, som Gud stoler på, i et ward eller en stav, eller i en højere stilling, er det farligste i verden, fordi så mange er afhængige af denne særlige mands virke. Og så foreslår vi nu at udgive til Kirken de planer, som vi beder Dem, som stavsledere, være parat til at bekendtgøre i Deres stave så hurtigt som De kan efter denne konference. Vi vil give Dem materiale til at hjælpe til at opvære Deres vil i wardet og hjemmelærerne, så de vil kan starte ved begyndelsen af året på dette store Herrens projekt, som der i halvtredsindstyve år er blevet lagt vægt på og som nu skal styrkes ved et sæt planlagte lektier for forældrene i hjemmet, som virkelig er udarbejdet for forældrene, så de kan undervise deres børn og udføre passende aktiviteter, som kan hjælpe med til at styrke hjemmet.

Medens jeg har tænkt på hjemmet i aften, har jeg tænkt på min egen familie, og jeg antager, at De allesammen

har gjort det samme, medens De har lyttet. Da vor ældste datter skulle giftes med en god sidste dages hellig ung mand, sad de to mødre en dag i et hjørne af værelset og talte med hinanden, og moderen til vor ældste datter sagde: »Lige fra min lille pige blev født, har jeg hele mit liv bedt for, at der et eller andet sted skulle være en moder, som forberede en søn, som var værdig til at blive viet til min datter.« Og denne anden moder smilede og sagde: »Er det ikke mærkeligt. Det er min eneste søn, som nu skal giftes med din datter, og lige siden han blev født, har jeg også bedt for, at der et eller andet sted skulle være en moder, som forberede en datter, som var værdig til at træffe min søn og gifte sig med ham.«

Det er den slags omsorg i hjemmet — mødre, som forbereder døtre, fædre og mødre sønner — som vil gøre os og vore hjem stærkere idag.

Et af de håb vi har med hensyn til dette program er, at hver eneste dreng og pige i diakonaldere og ældre vil være i besiddelse af de fire standardværker som deres personlige ejendomme, og at De kan gøre det til en del af familiegaverne til påske, til fødselsdage, til jul og til nytår at give disse bøger til Deres børn, så de kan have den glæde personligt at eje Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle, og gennem disse værdifulde bøger begynde at blive instrueret i Herrens værd.

Medens jeg har tænkt på, hvad vi nu udfører og desats mulige virkning, kom følgende ord af Profeten Esajas til mig: »Og det skal ske i de sidste dage, at Herrens huses bjerg, grundfæstet på bjergenes top, skal løfte sig op over højene. Did skal folkeslag strømme og talrige folk komme vandrende: Kom, lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; os skal han lære sine veje, så vi kan gå på hans stier; thi fra Zion udgår åbenbaring, fra Jerusalem Herrens ord.« (Mika 4:1—2).

Jeg siger til jer sidste dages hellige, mødre og fædre, og til jeres børn, hvis I vil være på højde med det ansvar at undervise jeres børn i hjemmet, idet præstedømmets kvorummer forbereder fædrene, Hjelpeforeningen modrene, vil den dag snart gaa, da hele verden vil komme til vore døre og vil sige: »Vis os vejen, så vi kan vandre i jeres fodspor.«

Må Herren velsigne os alle. Vi takker i aften Herren for en profetisk leder, som har det udsyn og det mod fortsat at vejlede os og vise os den vej, hvorved vi kan styrke Kirken gennem den Almægtige Guds præstedømme, hvad jeg bærer vidnesbyrd om med Hans magt og myndighed, til hele menneskehedens frelse indenfor de begrænsninger, som vises ved hver besikkelse gennem håndspålgørelse. Om dette bærer jeg ydmygt vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Templet i Schweiz har 10-års jubilæum

Skønt de fleste folk i Europa og Mellemøsten ikke vidste noget om det, og skænkede begivenheden ringe eller slet ingen opmærksomhed, var den 11. september 1955 alligevel en af de betydningsfuldeste dage i den såkaldte Gamle Verdens dage. Næsten 1900 år er forløbet, siden det store og skønne tempel i Jerusalem blev ødelagt. Det tempel, hvor den 12-årige Jesus forbløffede højpræsterne og de skriftkloge og fra hvis forgård han i en alder af ca. 30 år med kraft og myndighed drev vekselserne ud, da de ville gøre Hans Faders hus til en røverkule.

I alle disse 19 århundreder fandtes der på den østlige halvkugle ikke mere noget sted, hvor Herren ved sit komme kunne vise sig for at velsigne folkene på jorden. Men befalingen var givet: »Byg et hus til mit navn.« Og Herren sagde: »Mine får hører min røst«. Herrens folk har hørt denne røst, og under ledelse af præsdenten for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Profeten David O. McKay, blev der alt bragt Herren et offer i retfærdighed og bygget et hus til Hans navn. Ikke det første i disse dage, men det første i den Gamle Verden.

Ved et højtideligt møde blev denne bygning indviet den 11. september 1955 ved Profeten til Guds ære og til hundredtusinder, ja millioner sjæles gavn og velsignelse, og overgivet til sin bestemmelse. Da de første forordninger blev udført den 16. og 17. september 1955, skete det dag og nat på de forskellige sprog. Mange trofaste hellige fra Europa modtog deres endowment og erfarere personligt, hvad der menes dermed, nemlig bevagelse eller evne til at vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed, hvorfra vi engang er kommet.

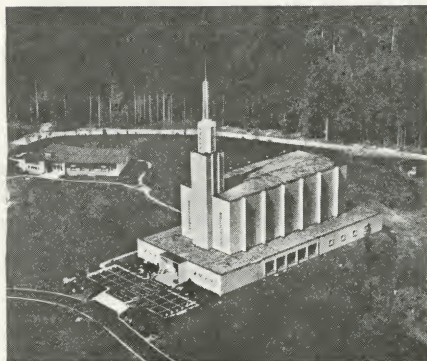
Fra den 16. september 1955 til slutningen af juli 1965 modtog 2208 mænd og 3672 kvinder denne hellige forordning. År for år tager tallet på dem, der vil give Herren

deres højtidelige løfte i Hans hus, til 1858 levende ægtepar blev beseglet for tid og al evighed gennem dem, som har fuldmagt dertil, forbundet med de herligste forjættelser, hvis storhed og herlighed vil kun de færreste tilfælde kan måle. 3854 børn blev ved den samme fuldmagt beseglet til deres forældre, hvad der gør dem til arvinger af de samme velsignelser. Der blev imidlertid også indgået ægteskaber, hvor den ene eller begge ægtefæller forlængst har taget afsked med denne jord, og tusinder af børn, der ligeledes blev kaldt bort fra denne jord, ligesom deres levende brødre og søstre, ligeledes for tid og evighed beseglet til deres forældre. Ialt 42.317 ægtepar med 152.574 børn.

De helliges deltagelse i forløsningen af de døde var stor. Jesus Kristus var også her det store og lysende eksempel. Da Maria og Josef søgte efter den 12-årige Jesus, fandt de ham i Herrens hus. På deres bekymrede spørgsmål gav han sikkert og bestemt svar: »Vidste I ikke, at jeg bør være i min Faders hus?« Mange af de 12-årige og ældre drenge og piger fra vore missioner og stave har antaget disse Herrens ord. De kommer til Herrens hus for »at være i Herrens hus« og udføre stedfortrædende dåb for dem, som ikke kunne antage evangeliet i levende live. 69.924 mænd og 70.501 kvinder blev i de forløbne 10 år døbt ved stedfortrædende dåb i Herrens Hus i Zollikofen af Kirkens ungdom. Gennem disse forordninger, udført af svage drenge og piger, blev fængslets stærke porte, gav hvilke de, somme tider i mange århundreder, har ventet på deres befrielse, åbnet for dem.

I hundreder af sessioner på tysk, engelsk, fransk, hollandsk, dansk, svensk, finsk, norsk, ja endog spansk, har tusinder af mænd og kvinder som stedfortrædere modtaget endowment for dem, som var døbt af de unge. Ialt

modtog 53.105 mænd og 59.680 kvinder deres endowment ved stedfortræder. Et uhyre tal, hvis man ville anbringe dem alle på ét sted, og hvor få er det alligevel, når vi betragter menneskene i denne verden. Alt i alt blev der med dåb, ordinationer, begavelser og beseglinger udført 512.835 hellige forordninger. Mere end en halv million forordninger. Et vældigt tal, når man tænker på de mange timer, der er blevet anvendt til det. Dermed tænker vi ikke blot på selve arbejdet i Herrens hus, og heller ikke på hen- og hjemrejsen fra hjemstedet til templet, men på de mange timer, som ivrige forskere af gamle, til dels gulnede optegnelser har udført for at kunne udfylde familieskemaer, og på de mange timer der er brugt til at kontrollere dem og afskrive dem og gøre dem rede til templet i de forskellige kontorer i Genealogisk Selskab. Men også det meget arbejde, som skal gøres bagefter, for at registrere alting nøjagtigt, microfilme og ordne det i de store arkiver, hvor navnene på mange millioner mennesker, som tidligere eller senere har levet på jorden, bliver samlet.

Hvad der er blevet ydet i Europa, i templet i Schweiz i de forløbne år indtil nu, er al anerkendelse værd. Mange brødre og søstre har kun med de største ofre kunnet efterkomme deres forpligtelser i Herrens hus. Der har været enkelte iblandt dem, som har måttet sælge en del af deres indbo for at kunne financiere rejsen. Men hvor glad har de ikke alle givet, for at opnå de velsignelser, som de kan modtage i den Allerhøjestes tempel. Kun den, som ofrer noget, vil virkelig blive velsignet. Det udtalte Johannes Døberen, da han overdrog den unge Profet Joseph Smith og hans medarbejder Oliver Comdery det aronske præstedømme, at »dette skulde aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner (og døtre) atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed«.

Den kommende tid vil lære os, at præstedømmets kraft i endnu større mål end hidtil vil blive udgydt over jordens folk. Ældsterne i de forskellige grene, missioner og stave vil mere og mere blive sig deres ansvar bevidst, bringe Herren dette offer i retfærdighed, søge efter deres døde og udarbejde optegnelser, der er »værd at antage«. Tallet på de medlemmer, der kommer til det Hellige Hus i Zollikofen, vil vokse. Tallet på sessionerne vil blive større, og der vil findes hellige, der, som Brigham Young sagde, dag og nat vil stå som søjler i Herrens Hus, til Hans ære og til gavn og velsignelse for alle dem, som kommer derhen, eller for dem, for hvem dette store og mægtige arbejde bliver udført.

Europas folk bliver opmærksom på dette, og evangeliet vil med magt og stort resultat blive forkyndt. Tusinder vil i de kommende år komme til Kirken, tiltrukket ved Kirkens medlemmers levende eksempel, de, som i Herrens hus har lært og modtaget deres endowment. Lad derfor hver især tænde sit lys. Lad os ikke sætte vort lys under en skæppe. Vi behøver ikke at frygte verden, thi vi vil være en velsignelse for alle, så vi følger Herrens bud og befalinger og holder vore hellige løfter, som vi har indgået ved altret i Herrens Hus.

*Georg J. Birsfeldt,
tempelskriver*

Foran templet i 1955

Lille Kongensgade i 1850 (hvor nu Magasin's salgsbygning står). Indgangen til hr. Nehms sal i nr. 85 findes lige over trækvognens nærmeste hjul. (Originalbilledet opbevares på Københavns Bymuseum, her gengivet fra Jørgen W. Schmidts bog: »Oh, du Zion i Vest«).

behandlet særlig blidt. Da de hørte evangeliets budskab, var der noget, der fandt jordbund hos dem, tanken om et bedre liv og håbet om en rigere åndelig tilværelse. I deres fælles kærlighed til evangeliet og Kirken fandt de ofte venner for livet, venner, som de altid kunne gå til og lette deres hjerte

for, hvis det var nødvendigt. Gennem de over hundrede år København gren har eksisteret har den været et centrum for Kirkens virksomhed i Danmark, og hundreder og atter hundreder af gode, oprigtige medlemmer har haft deres gang dér, lige fra den beskedne begyndelse i 1850 og op gennem årene. Mange vidunderlige møder er blevet afholdt her, venskaber er blevet dannet, kærlighedsgerninger ydet, som måske ikke er kendt. Mange udflugter til Københavns skønne omegn har været afholdt, hundreder af fester er blevet holdt i selve mødelokalet, fester, som rystede medlemmerne sammen i broderskabets ånd og søsterskabets ånd. Grenen blev i virkeligheden medlemmernes andet hjem, hvor de følte, at de kunne komme og gå til enhver tid. Mange livsvarige venskaber begyndte her og mange ægteskaber mellem de unge er blevet indgået her. København gren har i virkeligheden haft en glørværdig tilværelse. Her forkyndtes evangeliet, her prøvede medlemmerne at efterleve dets forskrifter, her åbnede der sig en hel ny verden, en verden, hvor præstedømmet og evangeliet var sat i højsædet, og hvor medlemmerne var »anderledes« end andre mennesker, netop på grund af Kirken og dens lærdomme. Mange prominente medlemmer har haft deres gang i grenen i Absalons gamle stad, men vi glemmer ikke de tusinder »ukendte soldater«, som i virkeligheden har dannet kærnen i denne gren som i alle andre grene og warder overalt i Kirken. Efter den første verdenskrig skabtes »den ukendte soldat« i mange lande. Han var faldet på slagmarken uden at de kompetente myndigheder var i stand til at identificere ham og uden at slægtninge havde gjort krav på hans jordiske rester. Han blev et symbol på nationens kamp imod fjenden, et symbol på mod, kampånd og loyalitet og hengivenhed for sit fædreland. På Våbenstilstandsdagen erindres han og æres af regeringsembetsmænd og talsmænd for forskellige organisationer. Han er blevet symbolet på »den lille mand«, der, som person, måske ikke har opnået megen hæder og ære. Men han er nationens blomst, han, den ukendte, uden hvis aldrig svigtende loyalitet, kampmod og beredvilighed til at gøre alt, hvad der stod i hans magt, kampen ville have været forgæves.

I Jesu Kristi Kirke af Sjette Dages Hellige træffer vi ham også, den ukendte soldat. Her er hans bidrag til evangeliets ædle sag lige så stor og helhellig. Når vi ser tilbage på de mange store mænd og kvinder, søg Kirken har frembragt i Danmark og det øvrige Skandinavien hædrer vi deres minde – og med rette. Uden disse Guds mænd ville Kirken ikke være nået ret langt. De har alle været åndskæmper. Men vi vil også gerne bringe menigmand vor opgyttige hyldest, han eller hun, som gjorde alt, hvad der stod ånderes magt at gøre for retfærdighed og sandhed. »Den ukendte soldat« vil vi finde overalt, i lige høj grad blandt mænd som kvinder. De udfører deres pligt i Kirken med nidkærlighed og glæde og finder tilfredsstillelse i deres liv ved at yde deres bedste for at fremme Herrens værk.

I begyndelsen af denne væretning om Den danske Mission vil vi gerne hædre disse store og herlige mennesker, »de stille i landet«, som Herman Bång kaldte dem, og af hvem han tegner et så smukt billede: »De arbejder gerne og med glæde, selv om de ikke opnår høje stillinger eller anden synlig belønning. Gennem de overrundrede år Den danske Mission har bestået har der været hundreder og atter hundreder af disse »ukendte soldater«. Gæres navne er for en stor del glemt i dag, da glemselens slør har sænket sig over dem. De havde et meget almindeligt navn de levede et meget almindeligt liv; de var beskedne og færdingsløse, venlige og oprigtige. Men de havde ét tilfællesstet brændende vidnesbyrd om det gengivne evangelium og fædd tillid til Kirkens ledere. Man kan ikke finde interessantee læsestof end de dagbøger, som mange af disse mænd og kvinder har efterladt sig, ofte i et ufuldkomment sprog, i hvilket de giver udtryk for deres oplevelser og følelser.

I en dagbog, skrevet af en lokal dansk missionær for omkring hundrede år siden, finder vi en beskrivelse af en sådan ukendt soldat. Hun, en beskedne kvinde, fortæller sine naboer og venner om det gengivne evangelium, og at Herren igen havde talt fra himmelen, akkurat som Herren talte til sine børn for århundreder siden. Denne søster i Kirken, hvis navn ikke nævnes og derfor er ukendt i dag, var i den grad

fyldt med begejstring for det budskab, missionærene havde bragt hende, at Herren havde talt til jorden, at hun ikke kunne tie; hun måtte lade andre få del i sin glæde over den nyfundne sandhed. Hun hørte til »de stille i landet«. Hendes navn kendes ikke, hun er glemt i dag, men hende og hendes lige skylder Kirken meget, ja uendelig meget. Det var hendes ånd og begejstring, der førte evangeliet til andre. Mindet om disse heltedige forkæmpere for Kristi sag vil leve for evigt; deres løn i Guds rige er sikret dem.

Sådanne mænd og kvinder har der været mange af i København gren, den første, der blev organiseret i Danmark og hele Skandinavien. Og traditionen fortsætter; den samme slags ædle mænd og kvinder findes der den dag i dag i København og i alle andre grene Kirken over.

Det første møde i den nyligt lejede sal blev afholdt onsdag den 18. september 1850 i Lille Kongensgade. Mødet blev overværet af ældste John E. Forsgren, der var blevet udvist af Sverige, og han gav en skildring af sine oplevelser i sit fødeland. Mens forsamlingen sad og lyttede til hans beretning, vædedes deres øjne med tårer over den hårde skæbne, han havde været udsat for i vort naboland. De begyndte at forstå, at samme skæbne let kunne ramme dem her, når forfølgelserne ville bryde ud. Den samme skæbne havde de første kristne lidt, og det var måske en af de ting, som de hellige kunne vente nu. De var jo ikke bedre end de kristne i de første århundreder. Men det danske folk var jo et frihedselkende folk, så måske . . .

Denne nye mødesal i Lille Kongensgade gav et frisk pust til arbejdet. Der kom flere mennesker ind i Kirken, hvor der hver søndag blev afholdt to møder, kl. 10 og kl. 19. Der blev også holdt møder hver onsdag aften. Mødelokalet var centralt beliggende og møderne var velbesøgte. De nye medlemmer glædede sig over evangeliet og manifestationer på Guds kraft. Alt syntes at gå udmærket. Missionærene havde jo kun været i landet i ca. tre måneder. To småskrifter var blevet trykt, men ingen af Kirkens standardværker. Det var kun naturligt, at broder Snow havde opmærksomheden henvendt på dette forhold. Det blev da bestemt, at Peter O. Han-

sen igen skulle tage fat på oversættelsen og revisionen af Mormons Bog, uden hvilken det gengivne evangelium ikke kan forkyndes. Ældste Snow rejste til England for at overvære en konference og forsøge på at samle midler til trykningen og udgivelsen af Mormons Bog på dansk.

De første tre-fire måneder havde missionærerne udelukkende virket i København og nærmeste omegn. I Aalborg fandtes der en forholdsvis stor baptist-menighed, og vi kan sikkert gå ud fra den antagelse, at det var årsagen til, at opmærksomheden blev rettet mod Nordjyllands hovedstad.

Det blev overdraget ældste George P. Dykes at rejse til Aalborg og undersøge forholdene og mulighederne i denne by. Broder Dykes kom til Aalborg den 10. oktober 1850 uden at kende en eneste sjæl. Vi kan let forestille os, hvor vanskelig en opgave det ville være at påbegynde forkyndelsen af evangeliet under sådanne forhold. Broder Dykes havde ikke store midler til sin rådighed og måtte gøre alt for at leve så økonomisk som muligt. Han lejede et lille, beskedent værelse i en sidegadé. I regelen fik han kun et måltid om dagen; han købte sin middagsmad, men fik så godt som aldrig hverken morgenmad eller aftensmad. Under disse beskedne forhold begyndte broder Dykes så at prædike evangeliet. Han kom i forbindelse med baptisterne, hvis forstander var Hans Jensen, som i løbet af ganske kort tid blev døbt sammen med sin hustru Sara Katrine Jensen. Akkurat som den 12. august står skrevet med flammeskrift, da 15 personer blev døbt i København, på samme måde er den 27. oktober 1850 en herlig dag i Aalborg grens historie. Den dag døbte ældste Dykes foruden Hans Jensen og hustru seks andre. Sæden var altså sået. Aalborg gren blev – ligesom København – en storartet gren, hvorfra hundreder af sidste dages hellige er kommet. Ligesom København blev denne gren medlemmernes andet hjem; de mødtes under beskedne former, men med ét mål og én hensigt. De elskede at komme »på salen«, hvor de hentede kraft og inspiration til at efterleve deres nyfundne sandhed. De nyomvendte var gennemgående beskedne og fattige mennesker, som her fandt et fristed og en vennekreds, som blev deres inspiration. De seks andre første omvendte i Aal-

borg by var: Niels Christian Schou og hustru Marie, Ole Christian Nielsen og hustru Else Katrine og Hans Frederik Petersen og hustru Helene Matilde. Det er ganske interessant at bemærke, at disse 8 nye medlemmer var fire ægtepar. Her lå en enestående styrke; de fire ægtepar var forenede i deres tro, et smukt eksempel på troskab mellem mand og hustru. Efter sin dåb gik broder Jensen, som i elleve år havde været en meget aktiv baptist, til sine gamle trosfæller og fortalte, hvorfor han havde taget det usædvanlige skridt. Han bar sit vidnesbyrd, og mange lyttede med stor opmærksomhed til ham, mens andre fra dette øjeblik blev hans og det gengivne evangeliums svorne fjender.

Arbejdet gik fremad i Aalborg, og efter kun seks ugers forløb siden broder Dykes' ankomst blev Aalborg gren organiseret – den anden i Danmark – med Hans P. Jensen som grenspræsident. Han var blevet ordineret til præst dagen i forvejen. Siden hin mindeværdige dag har Aalborg gren eksisteret uafbrudt. Det mest fremtrædende medlem, grenen har frembragt, var præsident Anthon H. Lund, som i 1889 blev ordineret til apostel og som ved sin død i 1921 var første rådgiver i Kirkens Første Præsidentskab.

I en kronik i »Aalborg Stiftstidende« for den 10. juni 1956 tegnes dette billede af Danmarks berømteste søn indenfor Kirken. Titlen på kronikken var: »Aalborg-drengen, der blev mormon-apostel«:

»I de fleste menneskers bevidsthed har Amerika vel stået som mulighedernes land, landet, der flød med mælk og honning, og hvor det utrolige kunne ske. Der har været noget om det; mange mærkelige skæbner er blevet oprullet her, skæbner, som har haft eventyrets glans over sig, og som derfor har appelleret til menneskenes nysgerrighed og interesse. Danskerne står ikke tilbage her, hvad eventyrlige livsskæbner angår.

En af de mærkeligste skæbner – selv om den måske ikke er særlig kendt – er Anthon Henrik Lunds. Hans vugge stod i Aalborg, hvor han gik i skole og fik sin opdragelse og uddannelse, til han som 18-årig forlod sit fødeland, lokket af mormonernes løfter om det nye Zion, der var blevet grundlagt i det vestlige Amerika.

Han blev født den 15. maj 1844 som søn af Henrik Lund og Anna C. Andersen. Hans forældre ejede ikke denne verdens gods eller guld, og hans situation forværredes yderligere, da hans mor døde, da han kun var tre år gammel, og han var kun syv år, da han så sin far for sidste gang. Mange sådanne forældreløse er kommet på børnehjem eller er blevet sat i pleje hos vildtfremmede mennesker. Den lille Anthon var imidlertid så heldig at have en god bedstemoder, hvor han blev opdraget efter moderens død, og hvor han fik den kærlighed, som et barn har krav på.

I skolen klarede han sig udmærket, var et lyst hoved på alle områder, og bogens verden blev snart hans store og rige glæde. Som enebarn var han overladt meget til sig selv, og han gik på opdagelsesrejse blandt bøger. Som enebarnet H. C. Andersen levede også Anthon i en verden for sig selv; han drømte om fremtiden, drømte om det store, han skulle nå her i livet, han så for sig fremmede lande og mærkelige folkeslag. Ja, han drømte vel også om »at blive berømt«.

I 1850 kom de første mormon-missionærer til Danmark, og det blev Anthon H. Lunds skæbne. Aalborg blev et centrum for mormonernes virksomhed. Allerede i november 1850 fandtes der en blomstrende menighed af mormoner i Aalborg. Blandt de første proselyter for missionærernes forkyndelse var Jens Andersen, Anthon's onkel, og med den iver og nidkærhed, de nyomvendte lagde for dagen, varede det ikke længe, førend Jens Andersen havde bragt budskabet til sin familie og sine venner. I 1853 blev Anthon's bedstemor døbt som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, mormon-kirkens officielle navn. På det tidspunkt var Anthon altså kun ni år og kom som følge deraf fra sin allertidligste barndom til at kende mormonernes færden og virke på nærmeste hold. Den unge dreng blev døbt i 1856, tolv år gammel. Fra da af var hans livsbane så at sige afstukket. Blandt alle mormoner taltes der i de dage om rejsen til Amerika, til Utah, til Zion. Anthon var ingen undtagelse; fra barnsben vidste han, at han skulle forlade Danmark, når han fik sparet penge sammen til billetten.

Som allerede omtalt var læsning den unge drengs store

kærlighed; han læste alt, hvad han kunne få fat i, og brugte sine få lømpepenge hos boghandleren. Hans yndlingsbog var Bibelen, som han læste og studerede fra barndommen af, et tidsfordriv, der vel just ikke er et kendetegn blandt ungdommen af i dag. Elleve år gammel nåede Anthon at blive duks i sin klasse. Under en visitats af biskoppen udspurgte denne personligt Anthon. Den kvikke dreng besvarede alle biskoppens spørgsmål så godt, at denne i klassens påhør sagde: »Jeg har ikke hørt nogen dreng svare så godt for sig i nogen andre af de to hundrede skoler i stiftet.«

En anden lille episode fra Anthon's liv viser hans frygtløshed. En af hans lærere var bitter over, at Anthon var blevet mormon og benyttede enhver lejlighed til at chikanere sin elev. En dag sagde læreren: »Det forventes, at klassens duks giver de øvrige elever et godt eksempel. Hvilken skam ville det ikke være, om de skulle følge dit eksempel og blive mormoner!« Når man betænker forholdet mellem lærer og elev i de dage – den store og utilnærmelige lærer med al magten og myndigheden og den lille elev, som kun havde at makke ret og tage imod ordrer – får man et ganske godt indtryk af drengens karakter, når man hører hans svar: »Det ville de aldrig komme til at fortryde.«

Drengen fik hurtigt et forbavsende godt kendskab til engelsk, og da han var tretten år, blev han sat til at undervise de mormoner, der havde i sinde at rejse til Amerika, i det engelske sprog, så de ikke stod helt på bar bund, når de kom til det nye land. Selv et overfladisk kendskab til sproget er en uhyre hjælp for emigranten. Er der noget, der kan få emigranten til at føle sig forladt og ensom, er det hans mangsel på evne til at tale med omgivelserne. Spørg blot enhver emigrant, der har måttet gennemgå denne erfaring og oplevelse!

I 1862, da Anthon H. Lund var 18 år, sagde han farvel til fædrelandet, ikke for sidste gang, som det var almindeligt i de dage, thi han genså Danmark flere gange. Han forlod Hamburg med »Benjamin Franklin«. Det var ikke nogen luksusrejse dengang; rejsen over havet var langsom og besværlig, de sanitære forhold var langtfra gode, og efter land-

Hjælpeforeningen

Kære søstre —

Det har været vanskeligt at bestemme sig til, hvad man denngang skulle sige til Jer, når man gerne vil give jer et eller andet »guldkorn« og det så skal være lige efter den storslåede tale fra Ældste Harold B. Lee. En overgang tænkte jeg på at skrive om »noget helt, helt andet«, men jeg må indrømme — og med glæde — at mine tanker hele tiden standser ved det program, som vi meget snart skal igang med. Vi kunne fylde »Stjernen« i flere år med materiale om »Familieprogrammet«; mange begejstrede mødre skriver artikler, der vel nok kan få de ældre iblandt os til at udbrøde: »Hvem der var ung moder i Israel idag!« Men også for os er der meget stof at hente til personligt brug i disse artikler. Jeg er standset ved en, hvis indhold synes mig at have noget at give os allesammen; desværre kan vi ikke vise de dejlige billeder af de nævnte børn, så vi nøjes med at tænke os i str. *Lucine C. Fox's* sted: *En moders tanke ved familiens hjemmefest.*

Hvor er det dog vidunderligt at være samlet allesammen! Når jeg sidder her og ser mig om i familiens kred, er det, som jeg begynder forfra med at lære dem at kende.

Jim, som nu er min travle universitetssøn — se det udtryk i hans ansigt, som om det vigtigste her i livet er familiens hjemmefest. Han ser så koncentreret ud. Hvilken glæde er det ikke for en moder at se denne ungdommelige kraft og styrke bøje sig i den retfærdige retning! Han bekræfter sig ikke for sit hjemmearbejde, sit job eller sin pige. I dette øjeblik har han kun én interesse: Evangeliet.

Og min *Janie*. Hvor ser hun sød ud. Jeg kan næsten ikke tro, at der ikke er ret mange uger til hun skal giftes; jeg synes stadig, hun er et barn, selv om jeg selv blev gift, da jeg havde hendes alder. Hun er det mest alvorlige af mine børn; hendes ansigt udtrykker målbevidsthed. Jeg tror, hun har haft ualmindelig godt af disse hjemmefester. Hun er meget tilbageholdende. Mærkeligt nok: så mange venner, hun end har, ser det ud, som om hun ofte føler sig alene. Jeg har ofte undret mig over, hvad hun mon tænker på. Hun har altid været et godt barn, og vi har altid følt os knyttet til hinanden, uden at vi dog har nævnt noget om det. Jeg er forbavset over, hvor fri hun føler sig nu til at give sine meninger udtryk. Jeg har endog hørt hende komme med det ene forslag efter det andet, som jeg for har givet hende, og som jeg ikke engang regnede med, at hun havde hørt efter!

Se på *Tracy*! Han er så interesseret i alting! Åh, når jeg tænker på Herrens godhed og barmhjertighed i at give de hellige disse ugentlige familieaftener, hvor vi kan samle vore børn omkrings os og lære dem Evangeliet på den måde, vi ønsker, de skal lære det, sådan som det skal fremføres, for at vor lille familie kan få fat i det; når vi sidder her i vort eget hjem og lærer dem sandheden under præstedømmets vejledning, vejledt af Herren — ja,

så kan jeg altså ikke lade være at føle en tåre, en glædeståre! Men det var *Tracy*, jeg kom fra, lige på tærsklen til sin ungdom, så levende og så fuld af energi, og vi har den opgave at lede hans tanker! Vi har mulighed for at finde ud af, hvad hans håb er, og hvad han frygter. Jeg er stolt af, at han viser interesse for alt og alle omkring sig. Jeg har opdaget egenskaber hos ham, som jeg ikke drømte om, at han havde; han er mere beslutsom, end jeg troede, mere redelig — og jeg elsker hans sans for humor.

Marianne er mere reserveret, men lige så vågen for, hvad der foregår. Hendes øjne stråler, hvis man beder hende læse fra Skriften, eller hvis hun har givet et ekstra godt svar, og man så roser hende. De forstår, hun er for stolt til at vise det, for hun er meget generet. Det har været dejligt at mærke, at hun begynder at blive tillidsfuld — ikke så meget endnu, men jeg forstår, at så længe hendes fader og jeg vil være trofaste med disse familieaftener, vil hun fortsat være tillidsfuld.

Og min velsignede lille *Johnny*. Jeg har aldrig set et barn så uroligt! Det er lige alt det, jeg kan få ham til at sidde stille. Se nu bare, man skulle tro, han var en meksikansk cowboy; men trods al denne energi, som jeg håber vi kan hjælpe ham til at styre, elsker han at ligge stille på gulvet og lytte til musik. Det er svært for ham at lade sig mærke med, hvad der foregår i ham, der ligner han *Janie*. Han kan se mig lige i øjnene og svare »ja« eller »nej«, men ikke om det så skulle gælde mit liv, ville jeg være i stand til at sige, hvad han virkelig mener. Han er stolt og ønsker at blive behandlet som sin ældre broder, og han giver sig ud for at være lige så gammel. Sommetider tænker jeg på, at han måske meget mere end de andre børn trænger til at vide, at vi elsker ham. Jeg synes sommetider, at han ligner en engel, når han smiler til mig!

Så er der min baby, *Margaret*! Jeg er glad for, at hun endnu er lille. De vokser allesammen så hurtigt, i løbet af næsten ingen tid er de . . . åh, jeg føler sommetider trang til at standse urets visere og få tiden til at stå stille. *Margaret* er virkelig en lille, bedårende tingest; når hun kravler på det skødet af mig, for at jeg skal læse for hende, når hun rynker sin lille næse, for at vi skal le af hende — eller når jeg ser hende ligge så trygt i sin seng om aftenen med den latterlige, gamle kludedukke, hvilken glæde det dog er at være moder i Israel!

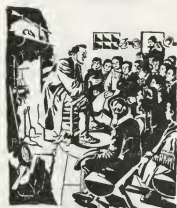
Jeg gad vide, hvorledes mødre, som ikke er medlemmer af Kirken, føler over for deres børn. Er det muligt for dem at elske dem så højt, som vi elsker vore? Jeg kan ikke forstå, at de kan, hvis de ikke forstår, at de børn, de får, er udvalgte ånder, der kommer direkte fra vor himmelske Faders nærhed; at de er her som gæster i vore hjem, for at vi kan pleje dem og lede dem på sandhedens veje, så de kan vende tilbage til deres Evige Fader, beredt til ophøjelse.

At tænke sig, at medens den øvrige verden lever i forvirring uden at vide, hvor den skal vende sig hen, med panisk rædsel i hjerterne for al den kaos, der hersker omkring den, da sidder vi mødre i Israel beskyttet af præstedømmets magt. Vi forvirres ikke, vi frygter ikke; vi har kun at følge Guds profeters inspirerede ledelse her på jorden. Jeg skal aldrig glemme, at en af vore autoriteter ved sidste konference sagde, at hvis vi ikke ville akceptere denne plan for Familie-hjemmeaftener, ville der ikke være ret mange til at byde Frelseren velkommen,

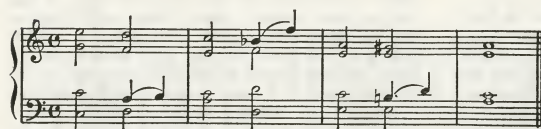
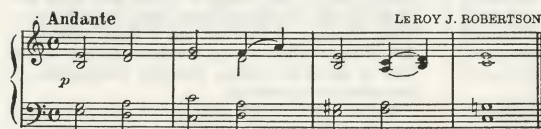
når Han kommer. Vi *må* gå fremad, som vi bliver instrueret til! Himmelske Fader, giv mig, som moder til disse børn og som min mands hustru, styrke og mod til at gå frem på den vej, du har afmærket for mig. Hjælp mig at forstå, at disse familieaftener er *livsvigtige*, at jeg ikke må svigte dem! Hjælp mig, Fader, hjælp mig!

De kærligste hilsener til alle mødre i Israel!

For hovedbestyrelsen
Inger Rasmussen

Søndagsskolen

Nadververs for september:

»Jesus sagde: ...*Mit hus skal være et bedehus*...« (Luk. 19:46).

Nadververs for oktober:

»*Thi så ofte som I spiser dette brød og drikker kalken, forkynder I Herrens død, indtil han kommer.*« (1. Kor. 11—26).

Søndagsskolesang for september:

»*O, du salighedens klippe.*« (Nr. 62 i den blå sangbog, se instruktioner i augustnummeret af Stjernen side 185).

Søndagsskolesang for oktober:

»*1 dag skinner solen.*« (Nr. 93 i den blå sangbog).

Elevens beredvillighed

af Arthur D. Browne

Niende artikel i serien »Fasthold et velkommen«

Der står et ferskentree uden for mit vindue. Midt i september bøjer dets grene sig tungt mod jorden, fyldt med modne frugter, parat til at blive høstet. Når jeg nærmer mig træet, fortryller den berusende duft fra de modne ferskener mig. Jeg standser op for at plukke en fersken, som ser særlig god ud. Den falder tungt i min hånd. Dens kinder er rosenrøde, bløde og solvarme — ligesom et barns ansigt. Skindet brister let, stenen er løs og sød saft løber ned ad mine fingre. Den har en fin og yndig duft.

For nogle få dage siden ville denne frugt have været hård, grøn og sur; nogle få dage før ville den være faldet

til jorden — stødt, brun og unyttig. Man må erkende det tidspunkt, hvor den netop er moden, det tidspunkt, hvor høsten er rede, opfyldelsens øjeblik.

Ferskenen er ikke ulig en ny elev i evangeliet. Når undersøgeren står overfor en fuldstændig anderledes tænke- og levemåde, således som Kirken lærer os det, lærer han kun det, som han er »moden« til. For at anerkende en ny læresætning og virkelig gøre den til sin, må eleven være rede til at modtage den.

Søndagsskolelærerne og -lærerinderne udfordres som aldrig før til at undervise i evangeliets principper på en

relevant og betydningsfuld måde. Arbejdet er vanskeligt, fordi evangeliets net omspænder mere end hundrede tusinde omvendte hvert år — personer fra mange forskellige kulturer, religioner, beskæftigelser og økonomiske forhold.

Hvorledes kan hver af dem, ligesom ferskenen, nå sit »opfyldelsens øjeblik« ved modtagelsen af evangeliets lys? Følgende forslag er beregnet til at hjælpe lærerne med at magte problemerne om *beredvillighed*, når det gælder de nyankomne i Kirken.

Der kræves ofte mange kontakter

At tilpasse instruktionen til den nyankomnes særlige tilstand af *beredvillighed* kræver indgående forståelse af hans beggrund og fornødenheder. Læreren må sondere elevens sind, lægge mærke til hans opførsel og vide, hvorfor han tænker og handler som han gør. Dette nære kendskab er særligt vanskeligt i en Kirke, hvor frivillig offentlig tilstedeværelse sommetider betyder uregelmæssig tilstedeværelse og hvor udskiftning af lærerne måske foregår ofte. Det kan måske være nødvendigt at sætte sig i forbindelse med de pågældende mange gange for at nå til fortrolighed og lokke elevens sande følelser og tanker frem.

For eksempel prøvede en lærer gentagne gange at finde en religiøs fælles interesse hos en mand, som sjældent kom til søndagsskolen. Denne broder reagerede ikke på nogen af evangeliets mange forskellige sider. Tilfældigvis opdagede læreren en dag, at han var dybt optaget af sine halvoksnede børns moralske standarder. Ved at bruge denne interesse som kilde, var læreren i stand til at fremsætte mange af evangeliets principper for ham. Denne broder var »rede« til at modtage instruktion for at hjælpe sine børn, selv om hans eget »opfyldelsens øjeblik« endnu ikke var inde.

De første ting først

Den nyankomne i en søndagsskoleklasse giver den lærer en udfordring, som prøver at pæe elevens lærdom frem på det niveau, hvor han er rede. Hans første offentlige bøn kan være et chok for ham; forberedelsen af en 2½ minuts tale kan være besværlig — at holde den ren og skær kval. Mange følelsesmæssige reaktioner opstår, når en lærer tvinger en elev til aktivitet, for han er rede til denne erfaring.

Måske lærerens bedste tilflugt er at gøre lektierne afvekslende på en interessant og udfordrende måde, så hver elev kan finde sit eget niveau, hvor han kan deltage og være med. Medens den erfarne elev måske ønsker at undersøge opstandelsens udviklede fremgangsmåde og plan, vil den mindre erfarne måske gerne gå ind i en almindelig diskussion om dens betydning.

Ofte ønsker undersøgeren en fremstilling af omstridte emner, fordi han kan have været udsat for kritiske udtalelser om nogle punkter. Selv om omstridte spørgsmål ikke bør forblive ubesvarede, gør en diskussion af dem kun lidt til at lære den nyankomne evangeliets livsvigtige principper. En dygtig lærer kan imidlertid gøre interessen for sådanne emner nyttig ved at lede den nyankomnes tankemåde mod begreber, der er fundamentale for mere udviklede emner. Den store lærer, Paulus, udtrykte dette lærdomsprincip på passende måde i et af sine breve til korinterne: »Målk gav jeg jer at drikke, ikke fast føde, thi I kunne endnu ikke tåle den...« (1. Kor. 3:2).

Pas på dit sprog!

Fornyigt fortalte en nylig døbt om sin første oplevelse, da han overværede en søndagsskoleklasse. Han erklærede ligefremt, at han ikke havde fået noget ud af lektionen. Læreren, sagde han, havde tilbragt det meste af tiden med at forklare forskellen mellem *teologi* og *religion*. Den

nyomvendte, en mand med begrænset skolegang, havde ikke den ringeste idé om betydningen af ordet *teologi*. Da han ikke ønskede at vise sin uvidenhed ved at stille et spørgsmål, var han hele tiden fuldstændig forvirret.

Den nyankomne står ofte overfor en sproglig barriere. Han er måske fortrolig med vendinger som *altergang* eller *nadverens sakramente*, men ikke med vor Kirkes betydning af ordet *nadver*. På samme måde kan hans baggrund have givet fuldstændige anderledes begreber om sådanne religiøse vendinger som *Gud*, *engel*, *præstedomme*, *frelse*, etc. Derfor må læreren være forsom overfor misforståelser med hensyn til ordenes betydning, og tålmodigt forklare vort særlige gløseforråd, nårsomhelst det er nødvendigt.

Søg »tilbagekobling«

Hvorledes kan en lærer få at vide, når en elev er »rede« til bestemte slags instruktioner? I klasser, som ledes på en stiv og streng måde, og hvor der ikke udveksles ideer — som f.eks. den slags klasser, hvor læreren læser op fra et lektiehafter eller holder en grundig forelæsning — vil man aldrig finde ud af elevens måde at tænke, forstå eller opføre sig på. Og i modsætning til verdslig undervisning har søndagsskolelærerne sjældent adgang til formelle prøver for at fastslå elevens kunnen. Derfor vil den lærer, som har stillet ind på sin elevs »bølgelængde«, ved hjælp af livlige lektioner kunne stimulere til besvarelser, som så kan blive omhyggeligt bemærket og vurderet.

Elevens opførelse afslører hans indstilling og værdi, og om han er rede til yderligere undervisning. Den yderste prøve på en elevs fremgang er hans ønske om at leve et mere kristeligt liv.

Kontrollér »over-beredvillighed«

Når ferskenen er moden, hænder det gang på gang, at den falder til jorden som unyttigt spild, fordi der ikke var nogen, der plukkede den. På samme måde går man sommetider glip af lejligheden til at undervise undersøgeren om nye begreber på grund af lærerens forsømmelighed. Vi ved, at når personer bliver berørt af en eller anden mægtig kraft, er de sommetider rede til at anerkende nye ideer, som hjælper med til at stabilisere deres liv. En belejlig tid til, at religionen berører et liv er, når den pågældende bliver tilskyndt til ydmyghed og til at undersøge sin sjæl — forhold, der er forårsaget af tabet af en kær person, bekymring for ens børns undervisning, modløshed ved livets tilsyneladende tomhed eller måske et ønske om at finde en ny mening i universet. Disse tidspunkter kan give anledning til øjeblikke, hvor de er modtagelige for undervisning. Selv Paulus' mirakuløse omvendelse blev sandsynligvis fremkaldt ved overvældende skyldfølelser og et angrende hjerte ved at være vidne til kristenforfølgelser, som f.eks. steningen af Stefanus. Herren slog Paulus i et øjeblik, da han var modtagelig for undervisning.

Den dygtige lærer planlægger en lektion om et emne på en måde, som tillader hver elev at få en nyttig forståelse på den belejlig tid. Hvis den gunstige lejlighed forpasses, har læreren svigtet.

Beredvillighed kan forandres

Ulig ferskenen, som modner efter en naturlig timeplan, kan den nyankomne »beredvillighed« til at gribe religiøse tanker forandres. En lærer behøver ikke altid vente på den magiske time, når en elev ønsker at kende en sandhed. Derimod kan nye interesser vækkes og stimuleres. Den årvågne lærer kan hjælpe eleverne til at nå en tilstand, hvor de er rede til en bestemt lærdomserfaring.

En bestemt undersøger for eksempel kunne ikke slutte sig til Kirken på grund af livslange vaner, som var i mod-

strid med Visdomsordet. At holde op med disse vaner var utænkeligt for ham. Men en klog lærer lærte ham 76. afsnit i Lære og Pagter (»Synet«) og gav ham udfordringen: »Hvad ønsker du mest, de velsignelser, der er lovet for evighed, eller en fortsættelse af dine nydelser?« Manden fik et nyt syn på tingene, sagde farvel til sine vaner, og blev døbt.

Fornylig interviewede forfatteren flere undersøgere og nyankomne for at få deres første indtryk af søndagsskolen at vide. Der blev stillet et enkelt spørgsmål: »Hvad var din reaktion på den første søndagsskole, du overværede?« De sagde ufravigeligt: »Folk er meget venlige«.

Utvivlsomt giver en venlig modtagelse — en følelse af enighed og enhed med et lykkeligt folk — kompensation for andre vanskeligheder ved at skulle tilpasse sig en ny situation. Samtidig med at læreren hjælper den nyankomne med at opbygge en ny struktur af evangeliebegreber, består det mærtel, som holder disse bygninger sammen, af følelser og indstillinger, som er forbundet med

disse begreber. For at understøtte elevens interesse og stimulere hans interesse for at lære mere, må læreren og de andre medlemmer bygge broer til elevens hjerte så vel som til hans hoved.

Mange faktorer er afgørende for, hvornår undersøgeren er rede til at optage religiøse principper i sit liv. Hans modenhed og dømmekraft, fordomme, interesser, værdier, konflikter, moralstandarder og mange andre personlige egenskaber påvirker hans villighed og evne til at tage imod et evangeliebegreb. Men tage imod det vil han, hvis begrebet henvender sig til ham og er af værdi for ham. Heldigvis er Jesu Kristi evangelium bestemt til at have væsentlig betydning for hele menneskeheden. Den største udfordring ved at undervise undersøgeren i disse principper, ligger i at forbinde dem med hans særlige synspunkter og baggrund, så han kan gribe dem og påberåbe sig dem som sine egne. Når en sådan ægte undervisning finder sted, opnår den, der studerer evangeliet, ligesom den modne fersken, sit »opfyldelsens øjeblik«.

Genealogisk Forening

Vi skal opmuntre til tempelægteskab

Vi skal opmuntre til tempelægteskab

Søndagsskolens almindelige formål er at undervise ethvert af Kirkens medlemmer i evangeliet. Dette omfatter naturligvis også det vigtige emne genealogi.

Den nye håndbog for præstedømmets genealogi siger:

Arbejdet i alle hjælpeorganisationer og i præstedømmet er at fuldkommen-gøre de hellige og opmuntre dem til at indgå pagter i Guds templer. Ved trofast at følge disse tempelpagter føres de hellige til ophøjelsen gennem magt og myndighed, som den individuelle endowment giver. En del af dette arbejde er beseglingen af familier i tempelægteskab for at forene alle de børn, som er værdige og villige til at indgå denne pagt, i én hellig familie under Jesus Kristus. For at besegle alle Guds børn sammen, er det først nødvendigt at identificere alle vore forfædres familiedlemmer. Dette studium er kendt som »genealogi.« (side 2).

Alle lærere og lærerinder bør være

opmærksomme på disse principper, som omfatter (1) en forståelse af, hvorfor vi skal identificere vore forfædre, (2) hvorfor de bør døbes, og (3) hvorfor besegling af familier i templet er nødvendig. Disse principper kan man fremhæve i klasediskussionen ved at flette dem ind i mange af de lektier, der nu er skrevet og som der bliver undervist i, og hvor lignende principper om en bedre levevis omtales.

Det er meget vigtigt, at søndagsskolen instruerer Kirkens medlemmer i de grundlæggende evangelieprincipper, for at den enkelte kan forstå den fuldkomment betydning, som det genealogiske arbejde og tempelordningerne har. Håndbogen siger videre:

Instruktion i disse grundlæggende principper er hjemmets arbejde og pligt, understøttet af alle præstedømmets koorummer og hjælpeorganisationer. (side 18).

Håndbogen siger endvidere, at »i skoppen vil søge råd hos højpræsterens gruppeleder angående effektivite-

ten af klassearbejdet...« Dette betyder ikke, at søndagsskolen har ansvaret for at opøve specialister i genealogisk efterforskingsarbejde. Dette er præstedømmets genealogiske ansvar.

Vore lærere bør tilskyndes til at opmuntre medlemmerne til tempelægteskab. »Tempelægteskab er det mål, som alle Kirkens medlemmer bør stræbe efter.« (Håndbogen, side 16). »Forældre, hjemmelærere, funktionærer og lærere i hjælpeorganisationerne, og præstedømmets funktionærer må lægge vægt på tempelægteskabets mål og evige værdier, så denne slags ægteskab vil gå fremad, både i antal og i kvalitet.« (Håndbogen, side 17).

Det er søndagsskolens ansvar at give hvert medlem af Kirken en forståelse af grunden til og basis for genealogisk arbejde. Enhver lærer og lærerinde bør bestandigt være opmærksom på denne kendtgerning, når de forbereder deres lektier.

(Fra *Instructor*, januar 1965).

Månedens SPØRGSMÅL

Af Joseph Fielding Smith, præsident for De Tolv Apostles Råd

Ægtemænds og hustruers stilling, når de er værdige til det celestiale rige

Spørgsmål:

I *Journal of Discourses*, vol. 10, side 24, udtaler Præsident Brigham Young, at de, som opnår den første eller celestiale opstandelse, vil være rene og hellige og fuldkomne af skikkelse. Enhver mand og kvinde, som når dette usigelige mål, vil være snukke som de engle, der omgiver Guds trone. Hustruen vil ikke være utilfreds med sin mand eller manden med sin hustru. Hvis man bliver beseglet til en ægtefælle, som ikke gør sig fortjent til denne ophøjelse, hvad sker så? Vil den, som er uværdig, være nødt til at tage imod en mindre herlighed, eller bliver beseglingen annulleret?

Svar:

Naturligvis vil et menneske, som er uværdig til en plads i det celestiale rige, ikke modtage de velsignelser, der hører til dette rige. Alle velsignelser er baseret på den enkeltes værdighed. Vi lærer, at den, som holder ud til enden, vil blive frelst. Naturligvis vil Herren domme hver enkelt i henhold til de muligheder de har haft for at kende og adlyde hans befalinger. Tusinder af de, som døde uden kendskab til evangeliet og derfor undlod at holde evangeliets befalinger og pagter, medens de var på jorden, vil indgå i det celestiale rige. Det er for denne slags folk vi udfører tempelarbejde og således ved stedfortræder udfører evangeliets ordnancer i henhold til den åbenbaring, der er givet til Profeten Joseph Smith.

Sund fornuft lærer os, at vor Evige Faders retfærdighed ville sørge for, at der blev skabt mulighed for dem, som levede på denne jord i de mange år, da evangeliets fylde endnu ikke var på jorden, og derfor måtte vandre i åndeligt mørke. I himlen, da frelsens plan blev forberedt, blev der sørget for, at man kunne imødegå enhver omskiftelse og tilstand, som kunne findes blandt de dødelige på jorden. Frelsens evangelium ville i sandhed ikke være fuldkomment, hvis der ikke var skaffet midler til at imødegå de tilstande, der herskede i dødeligheden. Frelsens evangelium er lige så omfattende som evigheden. Man forstod fuldkomment, for jordens grundvold blev lagt, at der ville opstå forhold i den dødelige tilstand, hvori mange af vor Evige Faders børn levede på jorden, hvor der ikke ville være nogen mulighed for menneskeheden til at få

del i evangeliets velsignelser og modtage de ordnancer, der er nødvendige for deres evige eksistens i Guds rige. Det er en velkendt kendsgerning, i hvert fald for alle sidste dages hellige, at en sådan periode virkelig eksisterede. I hundreder af år var verden i åndeligt mørke, og det blev nødvendigt for Herren at åbne himlene igen og sende sendebud fra sin nærhed, for, som vore skrifter siger, at gengive Frelsens plans fylde.

Der har været nogen, som har undervist i den lære, at som vi nedlægger vort legeme, vil det rejse sig igen i opstandelsen med alle de fejl og ufuldkommenheder, som det havde her, og at hvis en hustru ikke elsker sin mand i denne tilstand, kan hun ikke elske ham i den næste. Det er ikke tilfældet. Hvis et menneske er værdig til celestial herlighed, vil han være på vej til evig fuldkommenhed, og han er bestemt til at blive så fuldkommen og hellig som englene i himlen.

Hvis mænd eller kvinder, som er viet ved den evige pagt, overtræder denne pagt, må de naturligvis betale prisen, som vil være frygtelig, thi i henhold til Herrens ord vil de blive overgivet til Satans tugtelse indtil deres forløsnings dag, hvis de ikke mister ophøjelsen selv.

Ægteskab for tid og evighed er det privilegium, som alle trofaste medlemmer af Kirken kan opnå. Desuden besegler denne velsignelse forsættelsen af deres liv på dem for stedse, og de vil ikke blive næglet afkom i Guds celestiale rige. Det var aldrig Herrens hensigt, at ægteskabet kun skulle være for »tid«. Der var ingen død, da Adam og Eva blev beseglet af Herren. Det var en forening, som skulle være for evigt. Døden kom til dem senere ved »overtrædelse« af en lov, men dette brød ikke deres evige pagt. Desuden har vi alle en taknemmelighedsgæld til Moder Eva, fordi hun spiste af den »forbudne frugt«. Det var ikke en synd, som mange bibel-kommentatorer vil have dig til at tro, men en evig velsignelse, som fik Eva til at fryde sig og takke Herren, og i sin glæde priste hun Herren og sagde:

»Var det ikke for vor overtrædelse, ville vi aldrig have fået afkom og ville aldrig have kendt godt og ondt og glæden over vor forløsning og det evige liv, som Gud giver alle de lydige.« (Moses 5:11).

Joseph Fielding Smith.

Vær ikke uden tro, men tro - på dig selv

Uddrag af en tale af ældste Boyd K. Parker,
assistent til de Tolvs Råd, den 3. januar 1962.

Jeg talte med en ung mand i sidste uge, en dygtig ung mand, som havde prøvet at tage sit liv — en lovende ung mand, en dygtig mand, men han var slået ned, således som enhver af os ved lejlighed føler os slået ned.

Den eneste udvej, som han havde, var at gøre det af med sig selv. Jeg vil gerne sige: »Vær ikke uden tro, men tro — tro på dig selv.

Enhver af os har et sted at være. Enhver af os er et Guds barn. Enhver af os har store evner. Der er ikke en mand eller en kvinde iblandt os, som lever op til sine muligheder. Enhver af os har større evner, end vi nu bruger. Tro på jer selv, og vær ikke uden tro, men gå fremad og gør det bedste ud af, hvad I har, og lad ingen odelægge jeres forsæt.

Herren har i jeres hoveder og jeres hjerter plantet evnen til at udføre værdifulde ting.

Og det vigtigste er, I skal tro på Gud og på, at Han belønner dem, som tjener Ham i retfærdighed. Tro på Gud som en person, Faderen til vore ånder, til hvem vi kan gå i bøn.

Der synes at være en voksende kynisme blandt de unge i dag. Det er rigtigt, at de i voksende antal går til kirke og dyrker Gud. Men den livsvigtige tro, som kommer af kundskaben om en personlig Gud, til hvem vi kan tale og fra hvem vi kan modtage styrke, er det, som vil give os kraft og evne og stabilitet til at rejse os og indtage vore pladser blandt jordens folk.

(Fra *Deseret News*, 3. april 1965).

G.U.F.-Stævnet

Den 25., 26. og 27. juni blev der afholdt G.U.F.-stævne i Esbjerg.

Omgivelserne var de bedst tænkelige, idet vi havde fået tilladelse til at benytte den nye og smukt beliggende skole, Grådybskolen.

Fredag den 25. var der udflugt til Løgumkloster og over den imponerende Romøddemning til stranden på Rømo, hvor enkelte modige trods vejret vovede sig i Vesterhavet. Vestkysten er smuk med sin egenartede barske natur, og det var en dejlig oplevelse for deltagerne i denne tur.

Fredag aften var der Road Show og forskellig underholdning.

Lørdag formiddag var der møde for alle, hvor vi blev opdelt i klasser, og hvor G.U.F.s problemer blev drøftet. Om eftermiddagen var der kamp i volleyball og basketball, som blev vundet af København distrikt, og i bordtennis, som Jylland distrikt vandt.

Lørdag aften løb Guld og Grønt Bal med banket af stabelen. Denne aften blev afholdt på en gammel herregård, Endrupholm, som ligger i nærheden af Esbjerg; denne herregård er bygget om til en dejlig restauration, hvor alt det gamle er bevaret. Vi var så heldige at have et dejligt orkester, som delvis bestod af nogle af kirkens medlemmer.

Aftenens store oplevelse var, da Præsident Ezra Taft Benson med hustru kom og deltog i banketten sammen med Præsident og søster R. Earl Sorenson. Broder Jørgen Ringheim fra missionspresidentskabet var aftenens udmærkede og charmerende toastmaster. Kort for kl. 24 sluttede denne dejlige aften, og deltagerne blev kørt tilbage til Esbjerg i busser.

Søndag morgen var der møde for præstedømmet under ledelse af Esbjerg gren, og møde for alle kvinder under ledelse af søster Lissi Amussen. Ved præstedømmets møde talte Præsident Benson, og ved mødet for kvinderne søster Inger Rasmussen, søster Ingrid Sorenson og søster Flora Benson. Det var et dejligt møde med mange inspirerende ord til os.

Søndagens hovedmøde blev afholdt kl. 10. Koret sang

under ledelse af broder Jørgen Ljungstrøm, og søster Inger Rasmussen sad ved flyglet. Mødet blev ledet af søster Lissi Amussen. Efter at sangkoret havde sunget »Fader Vor«, »Se himlen forkynder«, »De, som sår med tårer«, og »Priser vor Gud«, talte forstanderen for G.U.F. i Danmark, broder Knud Hentzen, og derefter søster Lissi Amussen. Så blev ordet givet til søster Benson og til sidst til Præsident Benson. At overvære dette møde var en stor oplevelse. Før Præsident Bensons tale sang koret »Battle Hymn of the Republic« til ære for vore gæster, og det var vidunderligt at høre Præsident og søster Benson tale, fordi de på en levende måde fortalte ungdommen, hvorledes Herren ønsker de skal leve for at opnå den højeste herlighed; det bedste eksempel gav de i deres eget ægteskab.

Eftermiddagsmødet var Stævnets sidste, og ved dette møde blev der talt og sunget af deltagerne i tale- og sangkonkurrencen. Vinder af talekonkurrencen blev søster Karna Rogilds, Aalborg, og i sangkonkurrencen var det også Aalborg, der løb af med sejren.

Det nye valgsprog blev præsenteret af rådgiver i G.U.F., broder Ib Rasmussen, og derefter talte Missionspræsident R. Earl Sorenson over Alma og Anulek i Mormons Bog, og påpegede de unges ansvar.

Efter dette dejlige møde drog hver til sit, og vi håber alle har fået udbytte af at komme til Stævnet, og hjemme i grenene kan tage fat med fornyet energi.

L. A.

G.U.F.s Hovedbestyrelse vil gerne takke alle, som har gjort et stykke arbejde for at vi skulle få et fint stævne. Vi vil gerne takke dem, der lavede maden til os, musikerne, som spillede, kvorummet, som købte luftmadrasser, og alle dem, som var til stede; tak for god opførsel og fin disciplin, vi var stolte af jer, fordi alle var glade for at huse os, skolen så vel som restauration »Endrupholm«. Nu håber vi på gensyn i 1966 til skandinavisk stævne i Sverige. Begynd allerede nu at spare sammen.

P.S. På Grådybskolen er glemt forskellige effekter, som kan fås ved henvendelse til Karl Blohm, Strandvejen 219, Sædding pr. Esbjerg.

PRÆSTEDØMMET

Dette tror jeg på...

af Earl L. Taylor, Jr.

Vi får i skriften at vide, at *dette* liv er tiden, hvor menneskene skal berede sig til at møde Gud. Jeg har ofte spurgt mig selv: Hvorledes kan jeg berede mig til at møde Gud? Hvad har jeg, som er så vigtigt for mig? Det første og vigtigste jeg ser på er mit præstedømme. Mit præstedømme giver mig myndighed til at berede mig til at møde Kristus. De pligter, som kommer ved det aronske præstedømme, er utallige. Fremfor alt er jeg glad for at opfylde disse pligter. Mit præstedømme bereder mig også til at tage imod det største kald og den største pligt, som kræves for atter at komme i min Faders nærhed. Jeg ser frem til den dag, da jeg skal opnå det højere præstedømme, fordi jeg elsker det, og jeg ved hvad jeg kan gøre for andre. Det første ansvar jeg ventner at påtage mig er som fuldtids-missionær i en eller anden del af Herrens vingård. Er der nogen bedre måde til at påbegynde denne fase i livet med dets forøgede ansvar end at opfylde en mission? Jeg tror det ikke.

Alma formanede: »... hvor strenge er Guds befalinger.« Det kræver, at en person skal være selvbevidst, det vil sige, være sig de ting bevidst som han gør, og være sig bevidst, at Herren er fornøjet med hans retskafne handlinger. Han må også være villig til at give agt på tilskyndelserne fra den lille, sagte stemme, som er en gave indeni ham. Dette resulterer i ansvar og pligter, der, som en opfyldelse heraf, resulterer i et åndeligt mål. Dette er den kosteligste gave — den Helligånds ledsagelse.

Når jeg studerer den sandhed, som gjorde Profeten Joseph Smith til den store mand, han udviklede sig til, og når jeg bliver klar over, at vor elskede profet og leder, David O. McKay, i vore dage er et strålende eksempel for Kirkens medlemmer, begynder jeg at kende den sande mening med evangeliet. Jeg begynder at forstå, at en selvbevidst person efter sin yderste evne efterlever sandheden i alle ting. Da jeg er klar over dette, har jeg draget den slutning, at ting som skolearbejde og lignende ikke kan tages let, fordi vi kan og må være fuldkomne efter bedste evne i alle ting. For mig er dette den vigtigste egen-skab ved President McKay. Når ungdommen, og for den sags skyld alle Kirkens medlemmer, får en stærk tro på Herren, er de meget bedre beredt til de muligheder de har til at lære og til livets omskiftelser. Tro er magt. Kirkens ungdom kan have denne magt nu, fordi den er tilgængelig nu. At lære at tjene, at lære at bede og at lære at erkende sandheden er af evig vigtighed, og vi kan sige, at vi har gjort vort bedste, hvis vi har været ærlige overfor os selv.

Evangeliet har mange pligter og ansvar og mange velsignelser. Herren har givet os en mulighed for at forberede os til ethvert ansvar. Tiden er nu, medens vi endnu er unge. Nu er det tiden til at stå fast og bære vidnesbyrd til verden. Dette tror jeg på.

(Fra *Improvement Era*, juni 1965).

Kvorummer indbyder til stævne

I gamle dage, d. v. s. for krigen, levede søskende i de forskellige grene næsten isolerede fra hinanden, men ved to store begivenheder, forårskonferencen og efterårskonferencen, var der anledning til at høre missionspræsidenten og andre af Kirkens autoriteter.

Billedet er skiftet, der er sket en rivende udvikling, og det er ikke mere missionærerne, der sidder som grenspræsidenter og rådgivere i grenene — men derimod brødre der har ansvaret.

Brødrene, der bærer præstedømmet, skal med ægte tjenerind arbejder for medlemmerne, og kan ved at mødes med brødre fra andre grene udveksle erfaringer til fælles gavn, så evangeliets plan kommer til udfoldelse i det bedst mulige klima i indbyrdes respekt og kærlighed.

Kvorum 2, der omfatter Odense - Svendborg - Nyborg - Horsens - Fredericia - Vejle - Kolding - Eshbjerg - Haderslev - Aabenraa - Sønderborg, og kvorum 1, der omfatter Herning - Silkeborg - Aarhus - Aalborg - Hjørring - Frede-

rikshavn - Skagen og Skive, indbyder herved alle ældster med hustruer til kvorumstævne i *Horsens den 18.—19. september*. Er ældsterne ikke så heldige at have en ægtefælle, er det tilladt at tage sin forlovede, mor, søster eller datter med.

Der indledes med en lille middag og et festligt program om lørdagen kl. 18, og møder om søndagen med deltagelse af missionspræsidenten m. fl.

Velkommen til Stævne i Horsens.

*Kvorumspræsidentskabet
Johannes A. Sørensen.*

Til konferencer og lignende begivenheder inden for kirken udlejer ældsternes kvorum I + II *luftmadrasser* til så billige priser, at ingen andre udlejningsforretninger kan være med.

Henvendelse i god tid til grenspræsidenterne, der leder bestillingen gå videre til kvorum-grupperne.

Johannes A. Sørensen.

PRIMARY

Jesu Kristi Kirke har 11.000 missionærer, mest unge mænd og kvinder, som underviser menneskene i retfærdighed og fredelig forståelse med Gud og deres næste. De viser folk den eneste vej til at blive lykkelige og leve lykkeligt sammen.

De har brug for hver eneste sidste dages hellig til at bære vidnesbyrd om alle de ting, som de Ti Bud indeholder.

Når man tager imod sand videnskab, har man også en god Enie at gå efter.

Med retscaffen målbevidsthed og med hjertet fuldt af oprigtighed kan vort liv efterhånden udvikles mere og mere, og dermed også familielivet.

Og når familiens liv udvikler sig, vil også nationens liv blive reguleret, og når nationens liv er i orden, vil der blive FRED her i verden.

Vi bør alle, lige fra den øverste i riget og ned til den allerringeste, leve et godt og forædlende liv.

En bygning, hvis grundvold er dårligt bygget, vil snart smuldre. Et træs krone vokser ikke rigtigt, hvis træets rod eller stamme er syg og skrobelig.

Hjemmet er det sted, hvor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges medlemmer i åndelig forstand kan træne og øve sig. At lære om vor Frelser er ikke blot at slappe

af ved at tænke på smukke idealer, men vi må selv gøre et arbejde for at blive bedre.

Ethvert religionsprincip må være en del af livet for ethvert menneske.

Ingen kraft kan komme uden forståelse og uden træning. Ingen kan gøre andres fejltrin gode igen. Her som alle steder må den enkelte gøre sig selv fuldkommen gennem sin levedåde.

Retfærdighed, kærlighed, venlighed, kyskhed og loyalitet bør findes i større og større udstrækning.

»Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner.« (Johs. 15:13).

Når Jesus udførte sine mirakler, rådede Han de syge til ikke at fortælle nogen, hvad der var hændt. Når Han mødte modstand, var Hans våben tålmodighed. Han kunne have kaldt på en legion engle til at vogte sig, men Han gjorde det ikke. Han mødte modstand med kærlighed og venlighed.

Når nu Primary begynder på sit nye lektieår den 1. september, bør vi hjælpes ad. Lad os gå hånd i hånd med kærlighed og forståelse som de første faktorer.

Kærlig hilsen til alle Primary-medarbejdere, og tak for alle de gode breve I sender os.

Primary Hovedbestyrelse.

Personlige nyheder

FØDELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende soks-kende:

København Nordre gren:

Ellen Emilie Hansen, Emdrup Banke 43, 60 år den 5. september.

Asta Olsen, Bøgevang 39, Virum, 70 år den 29. september.

Roskilde:

Sigrid Johanne Petersen, 80 år den 6. september.

Aalborg:

Kristine Jensine Iversen, 70 år den 7. september.

København Søndre Gren:

Sophie Vilhelmine Andersen, Laur. Sørensenvej 13, 1, 65 år den 9. september.

Aarhus:

Stella Gertrude Mogensen, 70 år den 11. september.

Amager:

Nielsine Hansen, Prinsessegade 73 A, 70 år den 15. september.

København Centrum Gren:

Margrethe Brandt, 70 år den 16. september.

Vi bringer hermed et billede af brudeparret *Birgitte Edsberg* og *Poul Petersen*, som den 6. april blev viet i tempel i Schweiz.

BRYLLUP:

Odense: Den 22. juni viedes på Odense Rådhus søster *Ida Eilskov Svarer* og broder *Eddie Edvardo Karnil*. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllupper i Amerika:

Tidligere missionær i den danske mission, *Gordon D. Rasmussen*, viedes den 23. juli i Logan Templet til Sara Ann Hunsaker. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, *Wayne Allen Knight*, viedes den 31. august i Salt Lake Templet til Judith Ann White. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær i den danske mission, *Roger Sorensen*, vies den 2. september i Manti Templet til Elaine Collings. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Tidligere missionær kaldet som biskop:

Tidligere missionær i den danske mission, *Stanley E. Gudmundsen*, er blevet kaldet som biskop for Anaheim 4. Ward i Anaheim Stav, Californien. Til lykke med det nye, ansvarsfulde kald!

Hilsener fra Amerika:

Tidligere missionspræsident *Levi B. Thorup* med familie sender fra deres hjem i Fontana, California, de kærligste hilsener til alle søskende i Danmark, deres søn Bryce er kaldet på mission til Brasilien, og hans adresse er: Elder J. Bryce Thorup, Caixa Postal, 778, Curitiba, Parana, Brasil.

Broder og søster *Jørn og Ulla Christensen*, tidligere Aarhus, nu Minneapolis, Minnesota, og deres fire amerikanske »rollinger«, Annette, Belinda, Connie og Deanna, sender de bedste hilsener til alle søskende og venner i Danmark.

DØDSFALD:**Aalborg:**

Den 18. juli døde broder *Carl Christian Christiansen Winther*, 73 år gammel, og blev begravet fra kirken i Valdemarsgade i Aalborg den 21. juli. Æret være broder Winthers minde!

Døb:

Aalborg: 10. juli
John Andersen

København Centrum Gren: 31. juli:
Alma Vilhelmine Kristiansen

Aarhus: 29. juli:
Tom Hjort Rode Nielsen
3. juli:
Jens Christian Lund
Birthe Christensen Lund
10. juli:
Gudrun Brohus

København Nordre Gren: 3. juli:
Peter Corfitzen Nielsen

Frederikshavn: 24. juli:
Christian Marinus Nielsen

Nordsjælland Gren: 24. juli:
Petrine Østergaard Nielsen

Slagelse: 3. juli:
Jørgen Ingemann Kristensen
Inge-Lise Ingemann Kristensen

Herning: 15. juni:
Einer Peter Jørgensen

Rønne: 20. juni:
Reimert Kofoed Kjølner
23. juni:
Laila Rose

Ordinationer:

Aalborg: 26. juli:
Carlo Christian Andersen
John Andersen

København Centrum: 20. juni:
Halvor Jørgen Theodor Hemsén
Arne Johansen
Bent Raymond Jørgensen

Aarhus: 4. juli:
John Christensen
Ernst Mathias Theodor Christensen
Palle Sørensen
25. juli:
Jens Christian Lund
Allan Poulsen

København Nordre Gren: 13. juni:
Gert Howard Jensen

Fredericia: 3. juli:
Pauel Herman Nielsen

Døbt af:

Ældste Bruce D. Hancey

Ældste Clyde Summers

Broder Hans Hjort Rode Nielsen

Ældste Larry Nielsen
Ældste Roger K. Petersen

Ældste Roger K. Petersen

Broder Kurt Corfitzen Nielsen

Ældste Stewart L. Jacobsen

Ældste Lee Noorda

Ældste Jens B. Madsen
Ældste Bryan Halling

Ældste Freddie D. Christensen

Ældste Ronald Lund

Ældste Dennis Stowell

Håndspåbyggelse vod:

Ældste David C. Racker

Ældste Kenneth Sørensen

Ældste Roger K. Petersen

Ældste Roger K. Petersen
Ældste Larry Nielsen

Ældste Roger K. Petersen

Broder Kurt Corfitzen Nielsen

Ældste Henri H. S. Jensen

Ældste John T. Lever

Ældste Jens B. Madsen
Ældste Jens B. Madsen

Ældste Gordon Westenskov

Ældste Chester Allen

Ældste Ronald Lund

Til:

Diakon
Diakon

Præst
Diakon
Diakon

Lærer
Lærer
Præst

Diakon
Lærer

Diakon

Præst

Ordineret af:

Ældste David Racker
Broder Jens Lind Jensen

Broder Hans Billeskov Jansen
Broder Henning Aaager
Broder Knud Hentzen

Broder Palle Sørensen
Broder Ole Holm Bendtsen
Broder Orla Rode Nielsen

Broder Orla Rode Nielsen
Broder Orla Rode Nielsen

Broder Frode Bernskov

Broder Knud Bent Andersen

Nye assistenter til missionspræsidenten

Den 15. juli er ældste *Roger Kent Petersen* blevet kaldet som 1. assistent til missionspræsident R. Earl Sorenson.

Ældste Petersen er født den 29. juni 1944 som søn af Mr. og Mrs. Merrill L. Petersen, Ogden, Utah, og kom til Danmark den 20. aug. 1963. Han har arbejdet i Søborg og Aarhus, indtil han blev kaldet til sit

nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Petersen i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Den 15. juli er ældste *Gordon Alan Westenskow* blevet kaldet som 2. assistent til missionspræsident R. Earl Sorenson.

Ældste Westenskow er født den 11. november 1944 som søn af Mr. og Mrs. Alfred Westenskow, La Grande, Oregon, og kom til Danmark den 12. november 1963. Han har arbejdet i Viby J, Hellerup, Esbjerg

og Herning, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Westenskow i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Ny bogtrykker på missionskontoret

Ældste *Harold Johansen* er blevet kaldet som bogtrykker på missionskontoret.

Ældste Johansen er født den 13. januar 1945 som søn af Mr. og Mrs. Emil Harold Frederick Johansen, Loa, Utah, og kom til Danmark den 16. juni 1964. Han har arbejdet i Aalborg, Vejle og København, indtil han blev kaldet til sit nu-

værende kald.

Vi beder Gud velsigne ældste Johansen i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Missionærankomster:

Med S.A.S. via New York er følgende missionærer den 5. juli ankommet til den danske mission:

Wayne Ross Magleby fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Herlev.

Steven L. Harris fra Tremonton, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

VELSIGNELSER:

Aarhus: 4. juli:

Jens Christian Lunds og Birthe Christensen Lunds tre børn, *Dorit Agnete Lund*, *Yvonne Bennedikte Lund* og *Lone Charlotte Lund*, velsignet af henholdsvis Broder Orla Rode Nielsen, Broder Christian Holm Bendtsen og ældste Roger K. Petersen.

København Nordre Gren: 6. juni:

Arne Sandahls og Edith Dreier Larsen Sandahls søn, *Thomas Sandahl*, velsignet af sin fader.

Frederikshavn: 4. juli:

Arne Tommy Blankensteiner Jensens og Else Holm Larsen Jensens to børn, *Jan Blankensteiner Jensen* og *Pia Blankensteiner Jensen*, begge velsignet af broder Jens Holm Larsen.

Nordsjælland Gren: 4. juli:

Per Meilsoes og Kirsten Jensen Meilsoes søn, *Lasse Meilsoe*, velsignet af sin fader.

Hørsens: 20. juni:

Kristian Pedersens og Karin Margrethe Pedersens søn, *Bent Ove Pedersen*, velsignet af sin fader.

Missionærforflytninger:

16. juli:

Fra:	Til:
Ralph C. Dent	Helsingør
Kenneth Sorensen	Missionskont.
Clyde G. Summers	Østerbro
Arman Peterson	Birkørod
Stanley Buxton	Holte
Earl Ohlson	Helsingør
Lee Noorda	Ballerup
Kenneth Hansen	Rødovre
Robert C. Weierman	Sonderborg
David Hermansen	Rødovre
John Lowe	Svendborg
David Flinders	Kolding
Rex Pitcher	Nørresundby
Dale Nelson	Skive
Floyd Garrison	Hvidovre
Roger K. Petersen	Kolding
Gordon Westenskow	Nørresundby
Ford L. Stevenson	Aarhus
Leslie Forslund	Herning
Michael Andersen	Herlev
James Lillywhite	Missionskont.
	Holte
	Aalborg
	Herning
	Esbjerg

28. juli:

Orville Larsen	Viborg	Missionskont.
Harold Johansen	Hvidovre	Missionskont.
Dennis Tolboe	Holstebro	Holstebro
John Broberg	Holstebro	Esbjerg
Paul Emmer	Esbjerg	Viborg

Missionæraflossninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

12. august: *Lynn P. Stoker* fra Midvale, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

20. august: *Elese Christensen* fra Arimo, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Margene Anderson fra Moroni, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Wayne R. Magleby

Steven L. Harris

Lynn P. Stoker

Elese Christensen

Margene Anderson

Vi har nu på lager bøgerne

- ✘ JESUS KRISTUS af James E. Talmage, indbundet i blødt, sort gedeskindsbind (se artiklerne om denne bog i DEN DANSKE STJERNE for januar og februar 1965). **KR. 30,00**
- ✘ GUDS RIGE GENOPRETTET af Carter Eldredge Grant, indbundet i sort bind. **KR. 25,00**
- ✘ TRE-I-ÉN, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle indbundet i én bog, i lækkert, blødt, sort gedeskindsbind. **KR. 35,00**

Bøgerne kan bestilles ved indsendelse af beløbet på postgiro 333.38, Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints, Dalgas Bulevard 164, København F. Husk på talonen at skrive, hvad De ønsker.

H. P. BALTZER

Begravelsesforretning

(Vanløse Ligkistemagasin)

Begravelser ordnes overalt - egen rustvogn
Jyllingevej 8 - København - (01) 71 75 01

Corona TAPET

Slægtsforskning udføres samvittighedsfuldt. Britta Brun,
Solvej 8, Ølstykke. Telefon (03) 323 Ølstykke 528.

Biler, så er det her det foregår. Specialitet er stadig folkevogn, men andre mærker haves også.

Venlig hilsen
Mogens - HE 3280

Kære søskende!

Må jeg på denne måde takke alle, som gennem min lange sygdom har fastet og bedt for mig; en særlig tak til søskende og missionærer i Frederikshavn for de mange besøg, for gaver, blomster og hver en venlig tanke. Tak for alt!

Godrun Knudsen, Frederikshavn.

USA-REJSER I ET BEDRE PLAN

De kommer hurtigst til USA med SAS DC-8 Royal Viking Jet, for kun SAS flyver NON-STOP til New York. På kun 8 timer er De fremme - efter en vidunderlig flyverejse - og på 21-dages billet er prisen t/r på økonomiklasse

KR. 2.629,-*

USA byder på en hel ny verden af oplevelser, samtidig med at hotelophold, rundrejser og måltider koster det samme, som man er vant til i Europa. Med SAS flyver De direkte til New York, Chicago, Los Angeles, Anchorage og Montreal. Få alle oplysninger om, hvordan De »gør USA« på en almindelig ferie, ved blot at indsende Deres navn og adresse til »USA-ferie«, SAS, Hammerichsgade, Kbh. V.

SAS . . . Deres fly

De får alle oplysninger hos de SAS-autoriserede rejsebureauer

*) 2.629,- prisen er gældende for 21-dages billetter, som kan udnyttes i små 8 af årets 12 måneder - nemlig i perioderne 26/6-19/8 og 13/9-4/11 samt 14/2-2/6-66. Desuden gælder 21-dages prisen 2871,- i perioden 8/1-65 til 10/2-66. 21-dages billetter kan ikke anvendes for rejser i week-ends. Billetspriserne er de samme fra København, Tirstrup, Aalborg, Billund og Odense.

Exportmodel

splinterny — til speciel pris — glimrende til europatur — eller en tur over Atlanten. Kan derefter sælges til overpris. Kontakt MOGENS — HE 3280.

Billetter til originalpriser: TOG, FLY, SKIB, hotelreservationer, forsikringer, valuta m. m. Individuelle rejser, selskabsrejser.

JØRGENSENS Rejsebureau

JERNBANEGADE 7 - KØBENHAVN V.
TLF. (01) 15 95 80

Ryegade 20 - ÅRHUS C. - Tlf. (061) 2 99 66